ΕΤΟΣ Δ.— ΑΡΙΘ. 544 Τιμᾶται λεπτὰ 10 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 12 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1883

ΜΗΧΑΝΕΖΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ: Ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20. — Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 30.
ΑΓΓΕΛΙΑΙ: ἅπαξ ἡ δίς, λ. 40, τρὶς ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. 10.
ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος.—
Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΥΠΟΥΡΓΟΣ

τὸ ὡραῖον μυθιστόρημα τοῦ **Ἰουλίου Κλαρετῆ** περατωθὲν πρῶτον ἐν τῇ *Συλλογῇ Μυθιστορημάτων* πωλεῖται ἐνταῦθα ἐν τῷ γραφείῳ μας ἀντὶ **ν. δρ. 1.80.**

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἡ κατάστασις τοῦ Ταχυδρομείου μας κατήντησεν ἀνυπόφορος· φύλλα παραδιδόμενα τὴν Δευτέραν εἰς τὰς 4 μ. μ. ἐν Ἀθήναις διευθύνονται εἰς Πειραιᾶ τὴν **Τετάρτην.** Καὶ ἄλλα μὲν διευθύνονται, ἄλλα δὲ χάνονται. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀρχὴ τοῦ κακοῦ. Εἰς Κρήτην παθαίνομεν τὰ ἴδια· εἰς Φιλιππούπολιν τὰ ἴδια. Καθ' ἡμέραν λαμβάνομεν ἐπιστολὰς συνδρομητῶν μας: νὰ μᾶς στείλετε τὸ δεῖνα φύλλον, τὸ δεῖνα φυλλάδιον, τὰ ὁποῖα τοὺς ἐστείλαμεν καὶ ἀναγκαζόμεθα νὰ ξαναστέλλωμεν, διὰ τὴν ταχυδρομικὴν κακοήθειαν. Οὔτε ὁ αὐστηρότερος ὅλων τῶν διευθυντῶν ὁ κ. Μανσόλας μεταξὺ ὑπαρξάντων καὶ ὑπαρξόντων κατώρθωσε ν' ἀντιστῇ κατὰ τῆς κυβερνητικῆς παραλυσίας τοῦ κ. Τρικούπη. Καὶ ἡμεῖς δὲν ξεύρομεν πλέον τί νὰ κάμωμεν. Τάξιν, δι' ὅλους τοὺς οὐρανούς, καὶ ἂς ἦνε καὶ μὲ κνοῦτον!

Τί ἀγροτική, φιλάδελφος καὶ γραφική πανήγυρις τὸ ἑσπέρας καὶ τὴν νύκτα τῆς Κυριακῆς καὶ ὅλην τὴν Δευτέραν τῆς Παναγίας εἰς τὸ Μαροῦσι, ἑορτάζοντος τοῦ ἐπὶ τῇ Κοιμήσει τῆς Παναγίας κομψοτάτου ναοῦ του, περιβλέπτου ἀφ' ὅλης τῆς μεταξὺ Πεντελικοῦ καὶ Πάρνηθος κοιλάδος. Ἐφέτος δὲ ἡ πανήγυρις ἔσται μεγαλοπρεπεστάτη συγκειμένη ἀπὸ ἀρχιερατικὸν ἑσπερινόν, λειτουργίαν, κωδονοκρουσίας, παννυχίδα, λιτανείαν τῆς Εἰκόνος δι' ὅλου τοῦ χωρίου καὶ ὅλου τοῦ χωρισοῦ παρακολουθοῦντος, ἀνδρῶν τε καὶ γυναικοπαίδων, γραιῶν τε καὶ γεροντοπαίδων, καὶ ἡ πλατεῖα γεμάτη κόσμον καὶ φῶτα βεγγαλικὰ καὶ ρακέτας καὶ ἔπειτα τὴν ἐπαύριον χοροὶ εἰς τὴν πλατεῖαν, θέαμα ἐξαίσιον, κυματιζόντων τῶν λευκῶν ἱματισμῶν τῶν χωρικῶν πρὸς ὄργανα ἐγχώρια καὶ ὤχ! ἂς φέξῃ! Ὡς ἐκ περισσοῦ δὲ καὶ εὐρωπαϊκή, καὶ τοῦτο ἐξ *ἀνεξικακίας* καὶ μεγάλης εὐγενείας τῶν χωρικῶν χάριν τῶν ὑπερεξήκοντα οἰκογενειῶν τῶν λεγομένων Παροίκων. Ρεῦμα δὲ ἀθηναϊκὸν ἀνταμικώτατον θὰ κατακλύσῃ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὸ κεντρικώτατον Μαροῦσι, προεκτείνον τὰ πιτσιλίσματά του καὶ μέχρι Κηφισίας.

Τὸ ἐφετεινὸν πανηγύρι τῆς Τήνου δὲν προμηνύεται διόλου λαμπρόν. Ἡ καοῦμένη ἡ Παναγία θὰ νηστεύσῃ λίγο φέτος· ἰδίως οἱ σεβαστοὶ ἐπίτροποι καὶ τὰ λοιπὰ εἴδη τῶν ὀρνέων. Ἕνεκα τῆς Καραντίνας οὔτε Σμυρνιὲς φέτος εἰς τὸ προσκύνημα, οὔτε νταρτάνες Ἀνατολίτισες. Μόνον κρύες καὶ στερεότυπες Ἑλληνίδες. Αὐτὸ τὸ τελευταῖο τὸ λέγει ὁ ἀνταποκριτής μας, ὁ ἐκ Σύρου, αὐτὸς ὁ διαβολοΜπέκ· αὐτοῦ ἂς ριχθοῦν ὅλαις ἡ παιγνιδομάταις Συριανές.

Ὡς φαίνεται τὰ ἐν τῷ Λοιμοκαθαρτηρίῳ τῆς Δήλου ὄργια εἶνε πολὺ φοβερώτερα τῶν Σακελλαροπουλομιταρακικῶν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Ἡ ἀνάκρισις, καθὰ μανθάνομεν, ἐξακολουθεῖ δραστηρία καὶ μετὰ φρίκης, τῶν ἀνακριτικῶν ὑπαλλήλων τιλλόντων διὰ τοῦτο τὰς τρίχας των. Φαντάσθητε δὲ Λοιμοκαθαρτήρια τὰ ὁποῖα οὔτε δέκα μέραις δὲν περνοῦνε καὶ τίθενται ὑπὸ ἀνάκρισιν, Μεδρεσὲ καὶ Γεννηματᾶν. Θεέ μου! τί βρῶμα, τί δυσωδία, ἐπὶ Τρικούπη τοῦ πουριτανοῦ!

Εἰς τὰς ἐκ Κύπρου καὶ Μάλτας προελεύσεις διετάχθη δεκαπενθήμερος κάθαρσις, ἥτις ὅμως δυνατὸν καὶ νὰ ἐλαττωθῇ, καθόσον καὶ ἡ ἀγγλικὴ κυβέρνησις ἐπέβαλεν τὰς ἐκ τῶν αὐτῶν μερῶν προελεύσεις εἰς εἰκοσιμιᾶς ἡμερῶν κάθαρσιν.

Ἡ ντομάτα πάλιν ἀνῆλθεν εἰς 80 λεπτά· καὶ ὁ κ. Κοσσονάκος κατῆλθεν ἐκ τοῦ δωματίου, ὅπου ἀνημπόρει, εἰς τὸ γραφεῖόν του.

Μεταξὺ τῶν πέντε ἀριστευσάντων ἐν τῷ Ζαππείῳ διαγωνισμῷ συγκαταλέγεται καὶ ὁ νέος Σωκράτης Παπαβασιλείου ἐκ Πάρου, δεξιωτάτη φύσις μετέχουσα νησιωτικῆς εὐκινησίας καὶ ἀλβανικῆς στερεότητος, καθότι ἐκ μητρὸς μὲν Πάριος, ἐκ πατρὸς δὲ ἀττικὸς μεσόγειος, μεγάλως ἐπιδίδων εἰς τὴν γλωσσομάθειαν καὶ τὰ φυσικοκαθηματικά. Φυσιογνωμία νοημονεστάτη, χαρακτὴρ σοβαρός, ἐπιμέλεια ἀκαταγώνιστος περὶ τὰς σπουδάς, διακρίνουσι τὸν νέον. Ἡ Ἐπιτροπὴ ἔπραξε κάλλιστα συστήσασα ἵνα ληφθῇ φροντὶς

ὅπως σπουδάσωσι εἰς Εὐρώπην οἱ ἐκ τῶν πέντε μείναντες ἔξω τοῦ νομφῶνος δύο. Νομίζομεν ὅτι πρέπει νὰ μὴ περιορισθῶσιν εἰς ἁπλῆν εὐχήν, ἀλλὰ καὶ νὰ προθῶσιν εἰς πρακτικώτερα μέτρα, ἢ ἐκ τῶν προσόδων τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Ὀλυμπίων πράττοντες τοῦτο, ἔστω καὶ δι' ὀλιγωτέρας μηνιαίας συνδρομῆς, ἢ τὴν ὑπὲρ πατρίδος ἐγνωσμένην ἐλευθεριότητα τοῦ κ. Ζάππα ἐπικαλούμενοι. Οἱ διαγωνισμοὶ εἶνε μία μέθοδος ἐπιλογῆς καὶ ὅταν αὕτη καταδείξῃ τοιαῦτα ἀποτελέσματα, οἱ ἀνακύπτοντες βλαστοὶ πρέπει νὰ συλλέγωνται καὶ νὰ περιθάλπωνται. Οὐδεὶς δὲ εὐεργετεῖ τόσον τὴν Ἑλλάδα ἢ ὁ συντελῶν ὅπως δεξιοὶ νέοι σπουδάζωσιν ἐν Εὐρώπῃ εἰδικὰς ἐπιστήμας. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ συγχαίρομεν τὰς δύο Ἐπιτροπὰς αἵτινες ἐπεστάτησαν τοῦ διαγωνισμοῦ ἐν ἀγνῇ δικαιοσύνῃ καὶ αὐστηρότητι, μὴ μολυνθείσῃ ὑπὸ μέσων καὶ χατιρῶν, συγχαίρομεν δ' ἐπίσης καὶ τὸν πρόεδρον κ. Μανσόλαν ἐποπτεύσαντα τῶν τε ἐξετάσεων καὶ τοῦ ἀποτελέσματος.

Δὲν δυνάμεθα ὅμως νὰ εἴπωμεν τὰ αὐτὰ καὶ περὶ τῶν ἐξετάσεων αἵτινες πρό τινος εἶχον διαταχθῆ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ναυτικῶν πρὸς εἰσαγωγὴν δοκίμων. Οἱ μὴ εἰσαχθέντες τίποτε ἄλλοτε δὲν ζητοῦσι παρὰ τοῦ νῦν Ὑπουργοῦ τῶν Ναυτικῶν εἰμὴ τὴν δημοσίευσιν τοῦ καταλόγου τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν ἐξετάσεων· διότι εἶνε βέβαιον ὅτι διὰ τῆς δημοσιεύσεως αὐτῶν θέλει γνωσθῆ ὅτι καλοὶ νέοι, καλὰς δόντες ἐξετάσεις, καὶ κατέχοντες δικαίως τοὺς πρώτους ἀριθμοὺς ἐν τῇ πρώτῃ δεκάδι, ἐξεσφενδονίσθησαν μετὰ ταῦτα εἰς τὴν 9ην καὶ 10ην, διότι δὲν εἶχον τὴν τύχην νὰ ἦνε συγγενεῖς, ἀνεψιοί, κουμπάροι καὶ φίλοι τῶν ἰσχυόντων. Τὸ τοιοῦτο δὲ βεβαιοῦται, ἰσχυρίζονται οἱ μὴ εἰσαχθέντες, καθόσον τρεῖς κατάλογοι μεχρι τῆς προχθεσινῆς ἐξαγωγῆς τῶν δοκίμων κατηρτίσθησαν παρὰ τοῦ τέως Ὑπουργοῦ. Καὶ προσθέτουν ἀκόμη ὅτι τινὲς τῶν εἰσαχθέντων, δίδοντες πέρυσιν ἐξετάσεις, δὲν εἶχον τὴν νόμιμον ἡλικίαν. Καὶ ἐξ αὐτῶν, λέγουν, πάλιν τέσσαρες μόνον ἢ πέντε εἶνε ἀπόφοιτοι Γυμνασίου, οἱ δὲ λοιποὶ ἀπόφοιτοι τοῦ Σχολαρχείου.

Ἐὰν τὰ ἀνωτέρω λοιπὸν ἔχωνται πλήρους ἀληθείας, πιστεύομεν ὅτι ὁ κ. ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν Ὑπουργὸς θέλει διατάξει ἀναψηλάφησιν.

Συμπληροῦμεν τὴν περὶ Δημητρίου Βαρουξῆ εἰκόνα μας, ἀναγράφοντες ὅσα ἐξ ἄλλης πηγῆς ἐμάθομεν περὶ τοῦ πατρός του. Οὗτος ὑπῆρξεν ἐν ἀπὸ τὰ πρωτοπαλλήκαρα τοῦ Γέρω Κολοκοτρώνη, κεκοσμημένος καὶ ὑπὸ τοῦ ἀριστείου τοῦ Ἀγῶνος. Μετὰ τὸν Ἀγῶνα, ἀλὰ ἀμερικάνικα, ὅπου οἱ στρατηγοὶ γίνονται πάλιν παντοπῶλαι, ὁ πατὴρ Βαρουξῆς ἔγινε καρραγωγεύς, ἐργαζόμενος μεταξὺ Θηβῶν καὶ Ἀθηνῶν. Ἔφερε δὲ πάντοτε μαζύ του καὶ τὸν μικρὸν Βαρουξῆν εἰς τὰς καρροδρομίας του αὐτάς. Ὡς ἐκ τοῦ ὀνόματος φαίνεται ὅτι εἰς τὸν Ἀγῶνα ὁ *Μπαρουξῆς* κατεσκεύαζε πυρίτιδα. Ἴσως ἐντεῦθεν κατάγονται αἱ κυνηγετικαὶ ἕξεις τοῦ υἱοῦ. Ὅταν ὁ Βασιλεὺς ἔκτισε τὸ Τατοΐ, μεταξὺ ἄλλων παρέλαβε καὶ τὸν γέρο Βαρουξῆ ὡς ἐπιστάτην. Ὁ γέρος μετ' ὀλίγον εἶχεν ἐξαντλήσει τὰς ἐργατικάς του δυνάμεις, ἀλλ' ὁ Βασιλεὺς τὸν ἐκράτησε πλησίον του μὲ πλήρεις τὰς ἀποδοχάς. Εἶχε δὲ μέχρι πρὸ δύο ἐτῶν ὁ εὐδαίμων γέρων καὶ τὴν γρηᾶ του ἣν περιεποιεῖτο σφόδρα ἡ Βασίλισσα. Τὸ νόστιμον εἶνε ὅτι ὁ υἱὸς Βαρουξῆς ἐναβρυνόμενος διότι ὁ πατήρ του ἀπολαύει τῆς βασιλικῆς εὐνοίας, λέγει μειδιῶν ἐπιχαρίτως :

— Καὶ ποῦ νὰ δῇ καὶ τὸν γυιό του !

Ὅλα αὐτὰ ὅμως δὲν τὸν ἐμποδίζουν ἐν τῇ ὁλονὲν συμπληρουμένῃ ἐμπρός του Πινακοθήκῃ νὰ βάλῃ ἐπάνω ἐπάνω τὸν Διάδοχον, ὡς ζωντανὸ στέμμα δῆθεν τῶν Βασιλέων, ἐπιλέγων ἐν τῇ φιλοσοφικῇ διαθέσει του :

— Αὐτὸς εἶνε τὸ μέλλον !

Ἐπανῆλθεν ὁ κ. Γεώργιος Δροσίνης ἐκ τῆς διμήνου ἀνὰ τὰς λίμνας καὶ τὰ δάση τῆς Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας περιπλανήσεώς του, γεμάτος ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμὸν καὶ τὰς ἐντυπώσεις, τὰς ὁποίας ἐκεῖ πέραν γεννᾷ ἀπαράμιλλος φύσις καὶ εὔρωστος ζωή, καὶ ἕτοιμος ἀργὰ ἢ γρήγορα νὰ περιλάβῃ ταύτας δι' ἐμμέτρων ἢ πεζῶν ἀποκρυσταλλώσεων εἰς περίκομψον τομίδιον, ἐξ ἐκείνων ἅτινα τόσον καλλίτεχνα γνωρίζει νὰ μᾶς προσφέρῃ.

Ἐγκαινίζεται δὲ ἡ ἐπάνοδός του διὰ τῆς συγχρόνου ἐκδόσεως τῶν **Τριῶν Ἡμερῶν ἐν Τήνῳ**, ὁδοιπορικῶν ἐντυπώσεων, δημοσιευθεισῶν ἐν τῇ «Ἑστίᾳ», καὶ νῦν καλλιτεχνικώτερον περισυναγθεισῶν εἰς βιβλιάριον ἐξ ὀγδοήκοντα περίπου σελίδων. Αἱ **Τρεῖς ἡμέραι ἐν Τήνῳ** ἐξαντλοῦσιν ὅλον τὸ ὑλικὸν, τὸν ὁποῖον εἰς ἕνα παρατηρητὴν ἡ μεγάλη ἐτησία πανήγυρις τῆς 25 Μαρτίου, ἡ ἐκεῖ τελουμένη, οἰκοδομοῦσι δι' αὐτῶν ἐκλεκτὰς καὶ ἡδυτάτας σελίδας περιγραφικῆς ἀκριβείας καὶ ἐπιδεξιότητος.

Ὅλον ἐκεῖνον τὸν λαβύρινθον τῆς πανηγύρεως, τὰ πολύχροα καὶ πολυκράματα διεξέρχεται ἀσφαλῶς διὰ τοῦ μί... τοῦ γραφίδος του· ναοὶ καὶ ἀναθήματα, καλογραΐαι καὶ ἱερεῖς, ἀγοραί, πανηγυρισταί, μοναστήρια, σκηναί, ἐπεισόδια, φύσις, κόσμος, τὰ πάντα ἐγκατέσπειρεν εἰς τὰς ἐντυπώσεις του, ἀναδίδοντα ἀρώματα θαλασσίας αὔρας, λιβάνου, ἀγροτικῆς χλόης, καὶ γυναικείας σαρκός. Ὁ εὐσεβὴς προσκυνητὴς εὑρίσκει ἐν αὐτῷ πολύτιμον ὁδηγόν, καὶ ὁ φιλόμουσος φιλαναγνώστης ἐπιτερπὲς σύντροφον. Τόρα μάλιστα μὲ τὴν πανήγυριν τοῦ Αὐγούστου αἱ *τρεῖς ἡμέραι ἐν Τήνῳ*, πωλούμεναι ἐν τοῖς βιβλιοπωλείοις Κορομηλᾶ, Ἀντωνιάδου καὶ Μπέκ, εἶνε μοναδικὴ εὐκαιρία διὰ τοὺς θέλοντας ἀσφαλῶς νὰ περιεργασθῶσι καὶ γνωρίσωσι τὴν Τῆνον.

Μεγάλα καὶ φοβερὰ πράγματα τὸ Σάββατον βράδυ εἰς τὸν *Ἀπόλλωνα* : οἱ **Μηδενισταὶ τῆς Ρωσσίας** ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, μὲ ἀποφάσεις, συνεδριάσεις, ψηφίσματα θανάτου, ἐκτελέσεις, κυνῆγι τῆς ἀστυνομίας, κυνῆγι τῶν Μηδενιστῶν καὶ λοιπὰ καὶ λοιπά. Εἶδε κ' ἔπαθε νὰ δώσῃ ἄδειαν ὁ Κοσσονάκος, ὁ ἀρχιμηδενιστής, διὰ νὰ παρασταθῇ. Θὰ συρρεύσῃ λοιπὸν κόσμος καὶ κόσμος· νὰ δῇ τί κάμνει τὸ ρούσικο μαγκουφαριὸ—ἡ ἀστυνομία—κατὰ τῶν μηδενιστῶν.

— Ἀφίκετο ἐκ Παρισίων ὁ κ. Γεώργιος Μανδζαβίνος μετὰ τῆς χαριεστάτης θυγατρός του δεσποινίδος Ἀγγελικῆς· μᾶς ἔφεραν δὲ καὶ πολλὰ χαριετίσματα τοῦ ἀγαπητοῦ Νίκου καὶ κάτι ποδηματάκια ποὺ ἔχουν μέσα μελανοδοχεῖον, ἐξελήφθησαν δὲ ἐν τῷ Γραφείῳ μας ὡς ἐκρηκτικαὶ μηχαναί, καὶ μετὰ φόβου Θεοῦ πίστεως καὶ ἀγάπης ἠνοίχθησαν.

— Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἀπέθανεν ἐν Μεσαρᾷ τῆς Θήρας ὁ ἐκ τῶν τὰ πρῶτα φερόντων Ἀντώνιος Π. Φουστέρης ἢ Μόρος, βιώσας βίον ἀξιομίμητον, διότι διὰ τῆς εὐφυΐας καὶ τῆς δραστηριότητός του οὐ μόνον ἐκ τοῦ μηδενὸς

ἐγένετο κάτοχος μεγάλης περιουσίας, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἐπιφανὴ κατέλαβε θέσιν καὶ ἦν αὐτὸς ἑαυτὸν ἐδημιούργησε· καθότι διατελέσας καὶ ἄρχων τοῦ ἑαυτοῦ δήμου (Καλλίστης) πρὸ τῆς ἤδη ἐκπνεούσης περιόδου, ἐτιμήθη ὑπὸ τῆς τότε κυβερνήσεως διὰ τοῦ τάγματος τοῦ Σωτῆρος διὰ τὴν ἐπιμελημένην καὶ σώφρονα αὐτοῦ διοίκησιν. Συντόμως δ' εἰπεῖν, ἀποθανὼν ἀφῆκε κενὸν δυσεκπλήρωτον ἐν Θήρᾳ καὶ ἰδίᾳ διὰ τὸ χωρίον Μεσαριὰ, ὅπερ μετὰ τὸν ἀβραμιαῖον οἶκον τοῦ ἀειμνήστου Σπ. Θ. Μαρκεζίνη παρὰ τούτῳ εὕρισκεν ἀνακούφισιν καὶ περίθαλψιν. Ἡ κηδεία του ἐγένετο μεγαλοπρεπεστάτη ἐν μεγίστῃ συρροῇ ἀπὸ πάσης γωνίας τῆς Θήρας, λόγον δὲ λαμπρότατον ἐξεφώνησεν ὁ τελειόφοιτος τῆς νομικῆς Βασίλειος Σ. Μαρκεζίνης.

— Ὁ συντάκτης τοῦ «Παληανθρώπου,» καταμηνυθεὶς ὑπὸ τοῦ κ. Α. Κουμπάρη ἐπὶ ἐξυβρίσει κατ' αὐτοῦ καὶ δικασθεὶς σήμερον ἐν τῷ Πλημμελιοδικείῳ, κατεδικάσθη εἰς τριῶν ἡμερῶν φυλάκισιν.

ΣΤΑΦΙΣ

(Ἐκ σημερινῶν τηλεγραφικῶν εἰδήσεων)

Ἐξ **Αἰγίου.**—Ἡ φόρτωσις ἀναβάλλεται, ἐφ' ὅσον ἐξακολουθεῖ ὁ καιρὸς βροχερός. Χθὲς ἔπεσε βροχὴ, ἐπενεγκοῦσα μικρὰν μόνον ζημίαν.

Ἐκ **Νησίου.**—Ὁ καιρὸς χθὲς λίαν ἄστατος· βροχὴ ὀλίγη μ.μ. σήμερον δεικνύει σημεῖα βελτιώσεως· τοιαύτη κατάστασις λίαν ἐπιβλαβὴς εἰς τὸν σταφιδόκαρπον· ἡ ἀποξήρανσις ἐμποδίζεται· ἐπαπειλεῖται δὲ σῆψις.

Ἐκ **Καλαμῶν.**—Κατὰ τηλεγραφήματα Ἐπάρχου ἔβρεξε καθ' ὅλην τὴν ἐπαρχίαν Τριφυλλίας, ἡ δὲ βροχὴ ἐπέφερε ζημίας σταφιδοκάπων.

Ἐκ **Κεφαλληνίας.**—Βροχὴ ἐνέσκηψεν εἰς μεσημβρινὸν μέρος νήσου· νέα ἐπηνέχθη βλάβη ἐν τοῖς ἁλωνίοις, σταφιδοκλήμασι καὶ σταφιδοκαρπῷ, ὑπολογιζομένης μετὰ τῶν προηγουμένων εἰς **ἓξ ἑκατομμύρια.**

Ἐκ **Πύλου.**— Χθὲς, 4 Μ.Μ. ἐπιπέσασα ραγδαία βροχὴ μετὰ χαλάζης γενικὴν ἐπέφερε καταστροφὴν, συλλεφθέντος ἐν ἁλωνίοις σταφιδοκαρποῦ· προμηνύεται μεγαλειτέρα βροχή· ἰδιοκτῆται ἐντελῶς ἀπηλπισμένοι.

(Ἰδιαιτέρα ἀνταπόκρισις)

Πύργος, 9 Αὐγούστου.

Ἔγραφον ὑμῖν πρό τινος, ὅτι ὁ τρυγητὸς θὰ βραδύνῃ, καὶ πράγματι γενικὸς τρυγετὸς δὲν ἤρχισε, ἐκτὸς ἐν Μεσσηνίᾳ καὶ Τριφυλλίᾳ. Ἐν τῇ πρώτῃ ἐφορτώθη καὶ ποσόν τι καρπὸν διὰ Τεργέστην. Ἐν Πάτραις, ἐν τῇ Ἠλείᾳ, γενικὸς τρύγος ἄρχεται αὔριον, ἐὰν ὁ καιρὸς τὸ ἐπιτρέψῃ. Ἐν Αἰγίῳ καὶ Κορίνθῳ ἐπίσης, μ' ὅλον ὅτι ἐκεῖσε εἰς τὰ *ψιλώματα* ἐτρύγησαν ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος. Ἐν γένει καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα ὁ τρυγετὸς ἔμεινε φέτος ὀπίσω, ἕνεκα δὲ τούτου, ἐν ᾧ ἄλλοτε κατ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν ἐφορτόνοντο τὰ πριμαρόλια, ἐφέτος μόλις μετὰ δέκα ἡμέρας θ' ἀρχίσουν. Ἐν τῷ λιμένι τῶν Πατρῶν εὑρίσκονται ἑπτὰ ἀτμόπλοια τὸ *Ὠκεανὸς*, τὸ **G. M. B.** καὶ **Conquistador** συστημένα εἰς τοὺς κ. Μόρρι καὶ Ἀγγελόπουλον, τὸ *Ἔμπουσα* καὶ *Μινέρβα* εἰς τὸν κ. Γούδλεν, τὸ *Beretia* εἰς τοὺς κ. Μάρσαλ καὶ Σα καὶ τὸ *Ἀθηναῖος* εἰς τοὺς κ. Βάρρ. Τὰ ἀτμόπλοια ταῦτα εἰσὶ προωρισμένα διὰ τὰ πριμαρόλια, ἀλλὰ ἕνεκα τῆς βραδύτητος τοῦ τρυγητοῦ ναυλοχοῦσιν ἐν Πάτραις. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἀτμοπλοίων διακρίνεται διὰ τὴν ταχύτητα τὸ **Conquistador** νεωστὶ ναυπηγηθὲν μὲ ἅπαντα τὰ πλεονεκτήματα τῆς ναυπηγικῆς τέχνης.

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 543)

— Καὶ ἄλλη τις ὡσαύτως ἀπὸ τὰς φίλας ὑμῶν.

— Ἡ Ἐρριέττη; Ὤ! ἡ φίλη αὕτη, κύριε, ὑπερβαίνει πάσας τὰς ἄλλας, κατέχει δὲ τὴν πρώτην θέσιν ἐν τῇ καρδίᾳ μου· ἡ Ἐρριέττη ἐὰν ἦτον ἀδελφή μου, δὲν θὰ ἠγάπων περισσότερον αὐτήν. Ἀναλογίσθητε, κύριε, ὅτι συνανετράφημεν οὕτως εἰπεῖν. Αἱ φίλαι μου, εἶμαι βεβαία, δὲν σᾶς εἶπον κακόν τι περὶ ἐμοῦ.

— Ἀπεναντίας, δεσποινίς.

— Εἶμαι ὀλίγον ἀπερίσκεπτος, ὀλίγον τρελλὴ, ὀλίγον... πῶς νὰ σᾶς εἴπω; ἀσυνεπής, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἐμποδίζει νὰ ἦμαι ἀγαθὴ κόρη, ν' ἀγαπῶ τὰς φίλας μου, τὴν Ἐρριέττην πρὸ πάντων τοσοῦτον καὶ περισσότερον ἴσως ἑαυτῆς. Μὴ μὲ κρίνετε ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ, κύριε· ἐφάνην τολμηρὰ, αὐθάδης μάλιστα, πρὸ ὀλίγου τολμήσασα νὰ προσκαλέσω καὶ φέρω ὑμᾶς ἐνταῦθα. Γνωρίζω καλῶς ὅτι νεᾶνίς τις δὲν πρέπει νὰ ἐνεργῇ οὕτως· ἡ συμπεριφορὰ αὕτη εἶναι ὑπέρβασις τῶν ἐθιμοτυπιῶν, τῶν ἐν χρήσει συνηθειῶν. Ἀλλὰ πιστεύσατε ὅτι δὲν εἶμαι τόσον κοῦφος ὅσον φαίνομαι.

— Ἀλλὰ, ὑπέλαβεν ἡ Σουσάνα, μεταβάλλουσα αἴφνης τόνον, δὲν σᾶς ἔφερον ἐνταῦθα διὰ νὰ σᾶς ὁμιλήσω περὶ ἐμοῦ. Μετὰ τῆς βαρόνης Δεσιμαὶζ ἔσχετε μακρὰν συνέντευξιν, κύριε, ἀλλ' ἐγκατελίπατε αὐτὴν, χωρὶς νὰ τύχῃ ὅ,τι ἀνέμενε παρ' ὑμῶν· εὑρίσκεται νῦν ἔνδακρυς, ἀπηλπισμένη.

Ὁ πατήρ μου καὶ ἐγὼ, κύριε, ἠκούσαμεν πολλάκις περὶ ὑμῶν ὅτι εἶσθε εὐγενὴς, μεγαλόψυχος, γενναιόφρων, μὲ αἰσθήματα ὑψηλὰ, ἀνίκανος νὰ παραβῆτε τὴν συνείδησίν σας· θυσιάζων τὰ πάντα εἰς τὴν τιμὴν καὶ ὑπολαμβάνων ἀνώτερα παντὸς ἄλλου τὴν ἀξιοπρέπειάν σας καὶ τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα.

Ταῦτα λέγουσι περὶ ὑμῶν, κύριε, καὶ ταῦτα ἐξηγοῦσι διατὶ δὲν φοβοῦμαι μὴ παρερμηνευθῇ ἡ ἰδιαιτέρα αὕτη συνέντευξις.

Θέλετε νὰ νυμφευθῆτε τὴν Ἐρριέττην, ἔχει καλῶς· ἀλλ' ὅ,τι δὲν ἐννοῶ, κύριε, εἶναι ὅτι σεῖς ἀνὴρ τῆς καρδίας δὲν παραιτεῖσθε τοῦ σχεδίου σας, ὅταν ἡ κυρία βαρόνη ἀνθίσταται ἀπολύτως εἰς τὸν γάμον τοῦτον.

— Ἀλλὰ δεσποινίς; . . . ἐψιθύρισεν ὁ Πέδρο.

— Ὤ! ὑπέλαβε μετὰ ζωηρότητος, γνωρίζω ὅτι στερεῖσθε στοιχείων, ὅπως ὑπερασπίσητε τὸν ἀγῶνά σας· ἀλλ' ὁ ἀγών σας εἶναι κακός, κύριε. Σᾶς λέγω τοῦτο σαφῶς, βλέπετε εἶμαι εἰλικρινής.

Μεταξὺ ὑμῶν καὶ τῆς Ἐρριέττης ὑπάρχει πρόσκομμα

Σήμερον ἀναμένεται ἐνταῦθα ἐκ Ζακύνθου ὁ ὑπὸ τοῦ Ναυάρχου Hay ἀγγλικὸς στόλος,

Λέγεται, ὅτι τὰ πρὸς παραλαβὴν τοῦ σιδηροδρόμου Κατακώλου ἐλθόντα εἰς τὸν τόπον μας μέλη τοῦ Συμβουλίου θὰ ἐπενέγκωσι πολλὰς τροποποιήσεις εἰς τὸ προσωπικὸν αὐτοῦ καὶ ἐν γένει εἰς τὴν διεύθυνσιν αὐτοῦ. Εὐχόμεθα τὸ Συμβούλιον νὰ μὴ πλανηθῇ ἀπὸ εἰσηγήσεις ἰδιοτελεῖς, ἀλλὰ νὰ ἐργασθῇ μετ' ἐνδιαφέροντος, ὅπερ διακαῶς εὐχόμεθα πρὸς ἐπωφελῆ ἐν τῷ τόπῳ λειτουργίαν τοῦ ἔργου, διότι ἂν καταστῇ τοῦτο στάδιον πολιτικῶν συμφερόντων, τὸ κοινωφελὲς τοῦτο ἔργον, ὅπερ τὸ ἐπιχειρηματικὸν τοῦ κ. Δοῦρα πνεῦμα ἴδρυσε θὰ ναυαγήσῃ. Πεποίθαμεν εἰς τὴν σύνεσιν τῶν Συμβούλων, παρ' ὧν καὶ ἐλπίζομεν τὴν διόρθωσιν πολλῶν κακῶς ἐχόντων. Ἐν προσεχεῖ πλείονα καὶ καθαρώτερα.

Ἡ ἐσοδεία τῶν ἀμπέλων ἐν Γαλλίᾳ καὶ Ἰταλίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ προμηνύεται κατὰ πολὺ ἀνωτέρα τῆς περυσινῆς. Καίτοι δὲ ἡ παρακαταθήκη τοῦ σταφιδοκαρποῦ εἶνε ἐν Ἀγγλίᾳ κατωτέρα τοῦ περυσινοῦ, ἐν τούτοις ὡς ἐκ τῶν ἀναγγελλομένων ἐσοδειῶν τῶν οἴνων τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς προσδοκωμένης ἀνωτέρας ἐπίσης ἐσοδείας τοῦ σταριδοκαρποῦ ἐνταῦθα, πολλοὶ φρονοῦσιν, ὅτι αἱ τιμαὶ δὲν θὰ ἦνε μεγάλαι. Αἱ κρίσεις αὗται, ἐννοεῖται θὰ ναυαγήσωσιν, ἐὰν ἐπικρατήσῃ ὁ βροχερὸς καιρός, ὅστις ἐπικρατεῖ σήμερον. Ἐν Μεσσηνίᾳ αἱ τιμαὶ ἤρξαντο πρὸς 25 λεπτὰ τὴν ὀκᾶν.

Ἠλεῖος

ΔΙΚΗ

ΚΩΣΤΑ ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΥ

(ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Καλάμαι, 6 Αὐγούστου 1883

Τὴν 5 ἱσταμένου ἐξεδικάσθη ἐνώπιον τοῦ ἐνταῦθα πλημμελειοδικείου ὁ Κ. Κουμουνδοῦρος, βουλευτὴς Μεσσήνης, κατηγορούμενος ὡς ἐξυβρίσας τὸν *Νομάρχην Μεσσηνίας*, τὸ δὲ Δικαστήριον ἐξέδοτο ἀπόφασιν, δι' ἧς κατεδίκασε τὸν Κουμουνδοῦρον ὡς ἐξυβρίσαντα τὸν κ. Ἀγ. Κλεομένην.

Ἡ ἀπόφασις αὕτη τοῦ Δικαστηρίου πολλαχῶς ἐσχολιάσθη παρὰ τῆς ἡμετέρας κοινωνίας, ἐθεωρήθη δὲ ὅλως διόλου γελοία. Διότι ἂν ὁ Κουμουνδοῦρος ἐξύβρισε δημοσίαν ἀρχήν, δὲν ἔπρεπε νὰ δικασθῇ μόνον εἰς 8 ἡμερῶν φυλάκισιν. Ἂν δὲ, ὡς δέχεται ἡ ἀπόφασις, ὕβρισε τὸ ἄτομον, ἔδει νὰ ἀθωωθῇ, διότι ὁ καταγγείλας κατήγγειλεν ὡς ἀρχὴ καὶ οὐχὶ ὡς ἄτομον, ὥστε δὲν ὑπῆρχεν ἔγκλησις. Φαίνεται ὅμως ὅτι τὸ Δικαστήριον δὲν ἀπέβλεψεν εἰς τύπους, μόνον δὲ ἠθέλησε νὰ ἱκανοποιήσῃ τόν τε Νομάρχην καὶ τὸν Κουμουνδοῦρον, ἐνόμισε δὲ ὅτι πράττον, ὅπως ἔπραξεν, ἐσυμβίβαζε τὰ διεστῶτα, τὰ ἀσυμβίβαστα....

Ὑπάρχουσι δὲ καὶ οἱ φρονοῦντες ὅτι οὐδ' ἀφορμὴ καταγγελίας ὑπῆρχεν, ἀφ' οὗ ἡ ὕβρις δὲν ἐγένετο δημοσία. Ἀπέχων νὰ ἐκφέρω ἰδίαν κρίσιν περὶ τούτου ἀναγράφω μόνον πῶς ἡ πρᾶξις ἔλαβε χώραν, ἀφίνω δ' εἰς ἄλλους νὰ σχηματίσωσιν ἰδίαν πεποίθησιν. Πέρυσιν ὁ κ. Κουμουνδοῦρος παρεκάθητο μετὰ τοῦ κ. Δ. Καπετανάκη καὶ Χρ. Παγώνη ἐν τινι τῆς παραλίας καφενείῳ παρακειμένῳ τῆς οἰκίας, ἐν ᾗ κατοικεῖ ὁ κ. Ἄγις Κλεομένης, ὅστις εὑρίσκετο ἐκεῖ μετὰ τῶν κκ. Παπατσώνη, μοιράρχου, ἀστυνόμου καὶ οὔτινος ἄλλου. Ὁ Κουμουνδοῦρος, ὅστις πρὸ ὀλίγου εἶχε λάβει τηλεγράφημα ἐκ τῆς ἐπαρχίας του, ἀγγέλλον αὐτῷ ὅτι ἡ οἰκογένεια τοῦ κυρίου Ἠλιάδου πολλὰ ὑρίστατο παρὰ τῶν καταδιωκτικῶν ἀποσπασμάτων, ζητούντων τὴν παράδοσιν μελῶν τινων τῆς οἰκογενείας αὐτῆς φυγοδίκων, ὡμίλει καὶ κατεφέρετο κατὰ τῆς κυβερνήσεως καὶ τοῦ Νομάρχου, λέγων δὲ εἶνε πολὺ ἐπόμενον, ἀφοῦ τὰ περιτρίμματα τῶν Ἀθηνῶν, διότι ἔβγαλαν μίαν ἐφημερίδα, διορίζονται νομάρχαι, νὰ συμβαίνῃ ὅ,τι συμβαίνει καὶ ἄλλα ἀκόμη. Τούτων ἀντιληφθεὶς ὁ Νομάρχης κατήγγειλε τὸν ἐξενεγκόντα.

Ἐν τῇ δίκῃ ταύτῃ, ἐν ᾗ πολλοὶ προσεφέρθησαν νὰ συνηγορήσωσιν ὑπὲρ τοῦ κ. Κουμουνδούρου, μοὶ ἐδόθη καὶ πάλιν ἀφορμὴ νὰ ἐκτιμήσω τὴν νομικὴν δεινότητα καὶ τὴν ρητορικὴν ἀξίαν τοῦ κ. Λεωνίδα Καπετανάκη. Ὁ λόγος του ἐν τῇ δίκῃ ταύτῃ ἦτο τι ἐξαίσιον, οὐδὲν περιττὸν ἐνέχον, μηδὲν παραλίπον, πλήρης δὲ λεπτοτάτων ὑπαινιγμῶν καὶ σωκρατικῆς εἰρωνείας. Ἦτο ἐν τέλει λόγος ἐπισπασάμενος τὸν θαυμασμὸν τοῦ ἀκροατηρίου, ὅπως τῷ ὠφείλετο. Ἡ ἀπόφασις ἐν τούτοις τῆς δίκης ἔμεινεν ἀνεκτέλεστος.

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΩΝ ΥΠΟΝΟΜΩΝ

Ἐπιστέλλουσιν ἡμῖν τὰ ἑξῆς πρὸς δημοσίευσιν:

Ἐν τῷ λόγῳ ὅστις σήμερον γίνεται διὰ τοῦ τύπου ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῶν ὑπονόμων, καλὸν εἶνε νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψει αἱ ἐν ἄλλαις πόλεσι γινόμεναι μελέται. Ἐν Παρισίοις κυρίως ἐπιτροπὴ ἐκ δημοτικῶν συμβούλων καὶ μηχανικῶν ἐντολῇ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου ἐπεσκέφθη τὰς Βρυξέλλας, τὸ Ἀμστελόδαμον, τὴν Ἀμβέρσην, τὸ Λονδῖνον, τὴν Δάντζιγ, τὸ Βερολῖνον καὶ τὸ Βρεσλάου, ἐμελέτησε τὰ ἐκεῖ συστήματα τῶν ὑπονόμων καὶ ὑπέβαλεν ἔκθεσιν πρὸς τὸ δημοτικὸν συμβούλιον περὶ τῶν μελετῶν της. Εἰσηγητὴς τῆς ἐκθέσεως ἦν ὁ διάσημος μηχανικὸς Durand-Claye καθηγητὴς ἐν τῇ σχολῇ τῶν Ponts-et-Chaussées καὶ ὑδραυλικὸς ἄριστος.

Τί ἐπεσκέφθη καὶ τί εἶδεν ἡ ἐπιτροπὴ εἰς τὰς πόλεις; Θὰ ἦτο μακρὸν νὰ ἀναγράψωμεν ἐνταῦθα καθότι, καὶ τοι τὰ συστήματα τῶν ὑπονόμων τῶν ἄλλων πόλεων εἶνε ὅσον τὸ δυνατὸν τελειότερα, ἀλλ' ὅμως δὲν εἶνε ἔργα νεωτάτων μελετῶν, ὅπως ἐν Βερολίνῳ ἔνθα αἱ ἐργασίαι τῆς κατασκευῆς ὑπονόμων ἐν τῇ πόλει ὀλίγα ἀριθμοῦσιν ἔτη καὶ ἔνθα ἀκόμη ἡ κατασκευὴ ἡ ὁλοτελὴς δὲν ἀπεπερατώθη. Ἀλλ' ὅμως τὸ σύστημα τοῦ Βερολίνου ἐφαρμοσθὲν καὶ εἰς ἄλλας γερμανικὰς πόλεις θεωρεῖ ὁ κ. Durand-Claye ὡς ἄξιον μιμήσεως, ἰδοὺ δὲ τί συμπεραίνει ἐν τῇ ἐκθέσει αὐτοῦ· τὸ συμπέρασμα τῆς ἐκθέσεως ταύτης ἀς μελετηθῇ παρὰ τῶν ἡμετέρων ἁρμοδίων.

«Ἐν Γερμανίᾳ ἐγίνετο παραδεκτὸν ἀπανταχοῦ σήμερον καὶ ἄνευ συζητήσεως ὅτι ὁ φρίντιδι τοῦ δήμου καθαρισμὸς τῶν πόλεων βασίζεται ἐπὶ τῶν τριῶν τούτων ἀρχῶν.

1) Ἐκροὴ πασῶν τῶν ἀκαθαρσιῶν τῶν οἰκιῶν καὶ τῶν ἀποπάτων εἰς τὴν ὑπόνομον.

2) Διανομὴ ὕδατος ἀρκετοῦ εἰς τὰς οἰκίας καὶ καθαρισμὸς γενικὸς δι' **ὕδατος συνεχοῦς** τῶν ὑπονόμων.

3) Ἀπορρόφησις τῶν ὑδάτων τῶν ὑπονόμων διὰ τοῦ ἐδάφους καὶ τῶν φυτειῶν.

»Ὅτε συνομιλῶν μετὰ τῶν Γερμανῶν συναδέλφων ἐπὶ τῶν ζητημάτων τούτων ἐξέφρασα αὐτοῖς τὰς ἀμφιβολίας μου καὶ ἰδίως ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἐκροῆς τῶν ἀκαθαρσιῶν τῶν οἰκιῶν εἰς τὰς ὑπονόμους καὶ τῆς καταργήσεως τῶν βόθρων, εἴτε κινητῶν εἴτε μονίμων, μοὶ ἀπέδειξαν μεγάλην ἔκπληξιν καὶ μοὶ εἶπον ὅτι ἐπὶ τούτων σήμερον στηρίζεται ἡ δημοσία ὑγιεινή. Ὅλαι αἱ μεγάλαι πόλεις τῆς Εὐρώπης Βερολῖνον, Βιέννη, Λονδῖνον, Βρυξέλλαι, Ρώμη ἀποστέλλουσιν εἰς τὰς ὑπονόμους τὰς ἀκαθαρσίας τῶν ἀποπάτων.

»Αἱ πόλεις τῆς Οὐγγαρίας καὶ Ὀδησσοῦ μὲ συνεβουλεύθησαν διὰ τὸ ζήτημα τοῦ καθαρισμοῦ τῶν δύο μεγάλων τούτων πόλεων καὶ ἐκεῖ δὲ αἱ ἀκαθαρσίαι τῶν ἀποπάτων ἐρρίπτοντο εἰς τὰς ὑπονόμους. Ἐξήκοντα δὲ ὁλοτῶ πόλεις ἀγγλικαὶ καθαρίζουσι τὰ ὕδατα τῶν ὑπονόμων διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ ἐδάφους ἀπορροφήσεως μακρὰν τῆς πόλεως· καὶ αἱ

τι ἀνυπέρβλητον. Ποῖον εἶναι; Ἀγνοῶ. Ὑπάρχει ἀπόρρητόν τι ἀπόκρυφον, τὸ ὁποῖον ὁ πατήρ μου, ὁ καλλίτερος φίλος τῆς κυρίας Δεσιμαΐζ, δὲν γνωρίζει. Ἀλλὰ τὸ ἐμπόδιον τοῦτο, κύριε, δὲν εἶναι τὸ μόνον, ὑπάρχει ἕτερόν τι καὶ τοῦτο γνωρίζω ἐγώ.

Ὁ Πέδρο ἐποίησεν ἀπότομον κίνησιν, καὶ προσήλωσε περισσότερον τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ εἰς τὴν Σουσάναν.

— Τὸ ἐμπόδιον τοῦτο, κύριε, πρὸ τοῦ ὁποίου θ' ἀπομακρυνθῆτε ὡς εἶμαι βεβαία, εἶναι ὅτι ἡ καρδία τῆς Ἐρριέττης δὲν θὰ ἀνήκῃ ποτὲ εἰς ὑμᾶς.

Ὁ νεανίας ἐφρικίασε.

— Καὶ δι' ἁπλούστατόν τινα λόγον, ἐξηκολούθησεν ὁ Σουσάνα, διότι ἀνήκει εἰς ἄλλον.

— Ἡ κυρία Δεσιμαΐζ δὲν μοὶ εἶπε τοῦτο, ὑπέλαβεν ὁ Πέδρο.

— Βεβαίως διότι δὲν γνωρίζει αὐτό.

— Καὶ σεῖς, δεσποινίς, σεῖς γνωρίζετε ὅτι ἡ καρδία τῆς δεσποινίδος Δεσιμαΐζ δὲν εἶναι πλέον ἐλευθέρα;

— Μάλιστα, κύριε. Ὦ; βλέπετε, δὲν φοβοῦμαι πλέον μήπως προδώσω τὴν φίλην μου ἀποκαλύπτουσα τὸ μυστικόν της, τὸ ὁποῖον ἐπιμελῶς κρύπτει εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας αὐτῆς. Ἐνεργῶ μετὰ ἀγαθῆς προθέσεως καὶ ἡ ἀγαπητή μοι Ἐρριέττη θὰ μοὶ συγχωρήσῃ τὴν ἀκριτομυθίαν μου.

Ὁ νεανίας ἐφαίνετο λίαν τεταραγμένος.

— Κύριε Πέδρο, ὑπέλαβεν ἡ Σουσάνα, ὅτε εἴσθε ἐν Βωκούρ, ἠκούσατέ τι περὶ Λυκογιάννη;

— Οὐχί, δεσποινίς. Λυκογιάννης! Παράδοξον ὄνομα! Τί εἶναι αὐτὸς ὁ Λυκογιάννης, δεσποινίς;

Δὲν εἶναι ἀκριβῶς τρία ἔτη, κύριε, καὶ ὁ Λυκογιάννης ἦτο δυστυχὴς νεανίας ζῶν ἐν ἀγρίᾳ καταστάσει ἐντὸς τοῦ δάσους τῆς Μαρείλλης, πλησίον τοῦ Βωκούρ. Σήμερον ὁ ἄλλοτε ἀγριάνθρωπος ἐγένετο ἀνὴρ πεπολιτισμένος. Ὁ Λυκογιάννης ἔσχε τὴν εὐτυχίαν νὰ εὕρῃ πλούτιόν τινα προστάτην· ἐδιδάχθη νὰ ὁμιλῇ, συνεπλήρωσαν τὴν ἀνατροφὴν αὐτοῦ, ἐξεπολίτισαν αὐτόν.

Ἄλλως, κύριε, μέλλω νὰ διηγηθῶ ὑμῖν τὴν ἱστορίαν αὐτοῦ.

Καὶ τῷ διηγήθη λεπτομερέστατα πᾶν ὅ,τι ἐμεσολάβησε μέχρι τοῦδε μεταξὺ Ἐρριέττης καὶ Λυκογιάννη.

Καὶ τότε μὲν ἠρώτησε μετὰ ἀπορασιστικότητος:

— Ἀ! θ' ἀποσύρητε τὴν αἴτησιν ὑμῶν! ἀνέκραξεν ἡ Σουσάνα μὲ ἀκτινοβολοῦντας ὀφθαλμούς.

— Δὲν ἠξεύρω τί μέλλω νὰ πράξω ἀκόμη, δεσποινίς· ἀλλὰ ἀφῃρέσατε ἀπ' ἐμοῦ τὴν προσφιλεστέραν ἀνάμνησίν μου.

— Ἐννοῶ· εἴχετε τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡ Ἐρριέττη θὰ ἠδύνατο νὰ σᾶς ἀγαπήσῃ· σεῖς θέλετε καρδίαν τινὰ ἀνταποκρινομένην πρὸς τοὺς παλμοὺς τῆς ἰδικῆς σας, εἰλικρινῆ ἀγάπην, τὸν ἔρωτα ἐπιζητεῖτε· μὴ ἀπελπίζεσθε, κύριε· ἐὰν ἡ Ἐρριέττη δὲν δύναται νὰ σᾶς ἀγαπήσῃ, ἄλλη τις θὰ σᾶς ἀγαπήσῃ!

Οἱ λόγοι οὗτοι ἐνεποίησαν εἰς τὸν νεανίαν παράδοξον ἐντύπωσιν. Πρὸς στιγμὴν ἔμεινε σιωπηλός, ἔχων τοὺς ὀφθαλμούς προσηλωμένους εἰς τοὺς τῆς νεάνιδος, ἔπειτα ἀπήντησεν.

— Συνηγορήσατε θαυμασίως ὑπὲρ τῆς φίλης σας, δεσποινίς· ἀλλ' ἐὰν πεισθεῖς ὑπὸ τῶν λόγων σας ἀποφασίζω νὰ ἀποσύρω τὴν αἴτησιν τοῦ νὰ συζευχθῶ τὴν δεσποινίδα Ἐρριέττην, δὲν κρύπτω ὅτι πράττω τοῦτο μετὰ μεγίστης δυσκολίας. Μοὶ ἐπιτρέπετε ἵνα ἔρχωμαι καὶ ζητῶ ἀπὸ σᾶς ἐνίοτε νὰ μ' ἐνθαρρύνητε.

— Ἐγένεσθε δεκτὸς παρὰ τῷ κυρίῳ καὶ τῇ κυρίᾳ Μωριέν, οἵτινες πολὺ σᾶς ἐκτιμῶσι, κύριε· ἡ οἰκία τοῦ πατρός μου δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ κλεισθῇ πρὸ ὑμῶν.

— Δύναμαι λοιπὸν, δεσποινίς, ἔχων τὴν ἄδειάν σας νὰ ζητήσω τὴν εὔνοιαν καὶ τὴν τιμὴν ἵνα γίνωμαι δεκτὸς ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κ. Βιολαίν;

Ἡ νεᾶνις ἀπήντησε διὰ κινήσεως τῆς κεφαλῆς.

— Τώρα εἴμεθα φίλοι, δὲν ἔχει οὕτω; εἶπεν ὁ Πέδρο Κάστορα.

— Βεβαιότατα.

Ἡ δὲ Σουσάνα τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα.

— Καὶ διὰ παντοτε, προσέθεσεν, ἐὰν λαμβάνοντες ὑπ' ὄψει τὴν ἀποκάλυψίν μας ἐνεργήσητε γενναιοφρόνως.

Ὁ βραζιλιανὸς περιέβαλεν αὐτὴν διὰ πυρίνου βλέμματος.

— Δεσποινίς, ὑπέλαβε, πρὸς ἐμὲ ἐδείξατε μεγίστην εἰλικρίνειαν, θέλω λοιπὸν καὶ ἐγὼ νὰ φανῶ πρὸς σᾶς εἰλικρινής. Πρὸ ὀλίγου μοὶ εἴπετε ὅτι πρέπει νὰ σᾶς ἐκλάβω τοιαύτην ὁποία εἶσθε... ὅτι ἐπιζητῶ τὸν ἔρωτα, τὴν ἀγάπην. Ναί, τὸν ἔρωτα ἐπιζητῶ.

Πρὸς στιγμὴν σιωπήσας ἐπανέλαβε διὰ φωνῆς τρεμούσης.

— Δεσποινίς μοὶ εἴπετε πρὸς τούτοις καὶ τὸ ἑξῆς: «Ἐὰν ἡ Ἐρριέττη δὲν δύναται νὰ σᾶς ἀγαπήσῃ, ἑτέρα θὰ σᾶς ἀγαπήσῃ.» Δεσποινίς, αἰσθάνεσθε ὅτι αὐτὴ ἡ ἄλλη θὰ ἦν δυνατὸν νὰ ἦσθε σεῖς;

— Ὦ! κύριε! ἐπεφώνησεν ἡ Σουσάνα γινομένη ἐρυθρὰ ὡς κεράσιον.

— Πρέπει νὰ μὲ ἐκλάβητε τοιοῦτον, οἷος εἶμαι, εἶπεν ὁ Πέδρο.

Ἡ νεᾶνις ἐπιχαρίτως μειδιάσασα.

— Κύριε Πέδρο Κάστορα, ἀπήντησε, τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἡ Ἐρριέττη Δεσιμαΐζ ἀποδοθῇ εἰς τὴν μητέρα της, θὰ σᾶς ἀγαπήσω!

Ἡ μορφὴ τοῦ νεανίου ἠκτινοβόλησεν.

— Ἰδοὺ ἡ πολυτιμοτέρα τῶν ἐνθαρρύνσεων, εἶπε.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἀπεγαιρέτισε τὴν Σουσάναν.

Μείνασα αὕτη μόνη ἤρξατο ρεμβάζουσα.

. . . . . .

Μετὰ μεσημβρίαν ὁ Πέδρο Κάστορα μετέβη εἰς τὸ μέγαρον Δεσιμαΐζ. Τοῦ βαρόνου ἀπουσιάζοντος, ἠδυνήθη νὰ συνομιλήσῃ ἐλευθέρως ἐπὶ μίαν ὥραν μετὰ τῆς Ἐρριέττης.

τρεῖς δὲ μεγαλήτεραι πόλεις τῆς Πρωσσίας Δάντζιχ, Βρεσλάου καὶ Βερολῖνον τὸ αὐτὸ σύστημα παρεδέξαντο, ὁ μηχανικὸς δὲ **Aird** ὁ ἀναλαβὼν τοῦ Βερολίνου καὶ τοῦ Βρεσλάου τὴν κατασκευὴν τῶν ὑπονόμων κατήργησε τοὺς βόθρους τῶν ἀποπάτων καὶ τοὺς λάκκους τῶν ἀκαθαρσιῶν τῶν μαγειρείων καὶ δι' ὑπονομίσκων ἐκ τῶν οἰκιῶν κατέρριψε τὰ πάντα εἰς τὴν ὑπόνομον ἥτις καθαρίζεται δι' ὕδατος ἀφθόνου. Τὰ δ' ὕδατα τῶν ὑπονόμων ἐκεῖ μακρὰν τῆς πόλεως συλλέγονται ὑπὸ ἐργοστασίων ἅτινα τὰ μεταποιοῦσιν εἰς χρηστίμους τῇ γεωργίᾳ λιπαντικὰς ὕλας, εἴτε καὶ ἀπορροφῶνται ὑπὸ τοῦ ἐδάφους».

Σ. Μ. Χ. Ὁ ἐπιστέλλων φαίνεται ἔχων διαθέσεις νὰ ὑποδείξῃ καὶ εἰς ἡμᾶς καὶ εἰς τὴν πόλιν ὅτι καλὸν καὶ ἅγιον εἶνε νὰ χύνωνται οἱ ἀπόπατοι εἰς τὰς δημοσίους ὑπονόμους. Ἓν τι ὅμως ἐλησμόνησεν ὅτι ὅπου δήποτε ἀναφέρεται τοιοῦτόν τι γινόμενον, συστιγμεὶ προστίθεται ὅτι συνάμα διὰ τῶν ὑπονόμων αὐτῶν ῥέει ποταμὸς ὕδατος. Ἀλλ' ἐδῶ ὅπου οὔτε ρυάκια δὲν ἔχομεν διὰ τὰς ὑπονόμους, ἐδῶ ὅπου ἕνεκα ταύτης τῆς λειψυδρίας καὶ αὐτὴ ἡ διὰ τῶν ὑπονόμων ἄνευ καθαρισμοῦ ροὴ τῶν νεροχυτῶν εἶνε ἐπιβλαβής, ἀπῃτεῖτο μέγα θάρρος ὅπως ἐξενεχθῇ τοιαύτη γνώμη, πολὺ δὲ φοβούμεθα ὅτι ὁ γράφων φίλος ἢ εἶνε ἢ προτίθεται νὰ γίνῃ μέλος τῆς καμόρρας τῶν δηλητηριαστῶν! Ἔ;;;

ΕΦΟΡΟΙ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ

Ἀρίστους διορισμοὺς ἔκαμεν ὁ κ. ὑπουργὸς ὡς ἐφόρων τῶν ἀρχαιοτήτων, εἰς μὲν τοὺς νομοὺς Λαρίσσης καὶ Τρικάλλων, τὸν κ. Δημήτριον Φίλιον, εἰς δὲ τὸν νομὸν Ἄργους καὶ Ἀκαρνανίας καὶ Αἰτωλίας τὸν κ. Χρῆστον Τσούνταν. Ὁ κ. Φίλιος δὲν ἔχει ἀνάγκην τῶν ἡμετέρων συστάσεων, καθὼ γνωστὸς ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἐν τῷ ἀρχαιολογικῷ κόσμῳ. Δὲν εἶνε ὅμως τόσον γνωστὸν τὸ ἰδιόρρυθμον τοῦ χαρακτῆρός του, προβαῖνον ἐνίοτε μέχρις ἀγριότητος καὶ ἀκοινωνησίας, ὁ γνήσιος ἑλληνικὸς αὐτοῦ χαρακτὴρ καὶ ἡ σθεναρὰ ἐθνικὴ του ἀξιοπρέπεια ἀπέναντι τῶν ξένων, πρὸ τῶν ὁποίων ἐμφανίζεται ἀκέραιος Ἕλλην, ὅταν θέλῃ ὁμιλῶν ξένα· γλώσσας, τὰς ὁποίας κάλλιστα ἐπίσταται, τήν τε γερμανικὴν καὶ τὴν γαλλικὴν καὶ τὴν ἰταλικὴν, πάντοτε ὅμως πρὸ παντὸς ξένου προβάλλων μὲ τὰ αἰάνια ἑλληνικά του, ὥστε νὰ κάμῃ ὄχι αὐτὸς νὰ κοκκινήσῃ, ὅπως τινες διεσθαρμένοι γελοῖοι πράττουσιν, ἀλλὰ ὁ ξένος διότι δὲν γνωρίζει τὴν ἑλληνικὴν, καὶ νὰ παρακαλέσῃ ἂν ἦνε δυνατὸν νὰ συνεννοηθῇ εἰς τὴν μητρικήν του γλῶσσαν. Τότε μάλιστα, λέγει ὁ κ. Φίλιος, καὶ ἀφοῦ φέρῃ τὸν ξένον εἰς τὴν θέσιν του, ἀναλαμβάνει ὅλην τὴν διακρίνουσαν αὐτὸν εὐγένειαν καὶ χάριν μὲ τὸ ἀνακύπτον κάπου κάπου διάτορον πονηρὸν καὶ εἰρωνικὸν μειδίαμα. Ὁ κ. Φίλιος δὲν εἶνε μόνον φιλόσοφος τὸν βίον καὶ τὰς ἰδέας, ὅπως τὸν ἐνθυμούμεθα εἰς τὰ σκιερὰ πευκάκια τῆς Χάλκης εἰς τὴν Ἐμπορικὴν Σχολὴν ποῦ ἦτο καθηγητὴς πρὸ δεκαετίας. Ὡς ἀρχαιολόγος εἰργάσθη ἐν Ἐλευσῖνι ὅσον τῷ ἐπέτρεπον τὰ μικρὰ μέσα τῆς Ἑταιρίας, ἀνακαλύψας τὴν *Πρόναον Στοὰν* καὶ τὸν *Σηκὸν*, ὅπου τὸ Ἄδυτον ἢ Τελεστήριον, ἐτελοῦντο δηλαδὴ ἐκεῖ τὰ περίφημα Ἐλευσίνια μυστήρια, ὑπὸ τῶν θεατρίνων ἱερέων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ἡ ἔκθεσις του ἐν τοῖς ἐκδοθεῖσι πρακτικοῖς τῆς Ἑταιρίας εἶνε γραμμένη σαφέστατα καὶ εἰλικρινῶς, ὑπόσχεται δὲ ἐνὰ ναλύσει νὰ δημοσιεύσῃ ἄλλαχοῦ περὶ τῶν διαφόρων εὑρημάτων. Διότι ἔχει καὶ τοῦτο τὸ καλὸν ὁ κ. Φίλιος, ὅτι δὲν ἀρνεῖ εὔκολα τοὺς ξένους νὰ ἀντιγράφωσιν ἐπιγραφὰς καὶ νὰ δημοσιεύωσι καὶ νὰ προσκτῶνται αὐτοὶ πρῶτοι τὴν δόξαν, πολλάκις διὰ ξένης μάλιστα ἐργασίας, ἀλλ' ἐννοεῖ τὰ πάντα διὰ τῆς ἑλληνικῆς ἐπιστήμης καὶ ὑπὸ ἑλλήνων νὰ προάγωνται εἰς φῶς.

Ὁ κ. Χρῆστος Τσούντας ἐκ Φιλιππουπόλεως πρώτην ἴσως φορὰν ἀκούεται δημοσίως, διότι εἶνε ἐξ ἐκείνων τῶν μετριοφρόνων ἐπιστημόνων, οἵτινες καθ' οὐδένα λόγον ἐννοοῦσι νὰ διακωδωνίζηται τὸ ὄνομά των, διὰ κάθε ψύλλου πήδημα, οὔτε θέλουν διὰ *ρεκλάμας* νὰ ἀποκτήσουν τὴν θέσιν, ἥτις τοὺς ἀνήκει, δυνάμει τοῦ δεξιοῦ αὐτῶν ἐγκεφάλου καὶ τῶν ὑγιῶν σπουδῶν, ἃς ἔκαμαν. Ὑπὸ τὸ ἐπαρχιακὸν μεταξὺ δειλίας καὶ κεκαλυμμένης τινος σκαιότητος, ἐξ ἀντιθέτου πρὸς τὴν ἀπροκάλυπτον ρουμελιώτικην τοῦ κ. Φίλιου, κυμαινόμενον ἐξωτερικόν του κρύπτεται νοῦς φωτεινὸς, προικοῦχος τῆς διαυγεστέρας κρίσεως καὶ φιλοσοφικωτέρας διανοίας, μηδὲν ἀνεξέταστον δεχόμενος, πάντα ἐρευνῶν, μελετῶν, ἐπικρίνων. Ἔχει δὲ καὶ τὸ πλεονέκτημα ὅτι εἶνε τῶν ἀνθηροτέρων λογογράφων· ἐννοήσαμεν τοῦτο ἐξ ὀλίγων γραμμῶν, ἃς πυτυχήσαμεν νὰ φιλοξενήσωμεν ἐν τῷ φύλλῳ ἡμῶν. Αἱ ἐν Γερμανίᾳ σπουδαί του ἦσαν εἰδικώταται ἐν ἀληθεῖ ἐπιστημονικῷ πνεύματι ἐπιδιωχθεῖσαι. Περὶ τοῦ κ. Τσούντα ἔχομεν μεγάλην πεποίθησιν ὅτι θέλει εὐδοκιμήσῃ ἐν τοῖς πρώτοις ὡς Ἔφορος τῶν ἀρχαιοτήτων, δι' ὃ συγχαίρομεν καὶ τοὺς διορίσαντας καὶ αὐτὸν τὸν ἴδιον, ὅτι τῷ ἠνοίχθη στάδιον ἐργασίας ἐν αὐτοδουλίᾳ καὶ ἀνεξαρτησίᾳ, ὡς πύχετο καὶ ἐπόθει.

Πρέπει νὰ ἐκλογισθῶσι πολὺ ὀλίγα αὐτὰ τὰ περὶ τῶν δύο νέων ἐφόρων τῶν ἀρχαιοτήτων γραφέντα, διότι πάντες οἱ μέχρι τοῦδε τοιοῦτοι καὶ οἱ ἄλλοι ἀρχαιολόγοι μας δέον νὰ ἐκτιμῶνται ὡς πρωτίστοι ἐργάται τῆς ἀναβιώσεως τῆς ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος, ὑψηλοὶ νεκροθάπται, ἐκθάπτοντες μόνον, οὐχὶ δ' ἐνταριάζοντες, ἐκθάπτοντες, μᾶλλον ζωντανά, παρὰ νεκρὰ μνημεῖα τῆς τέχνης· διότι βεβαίως ὁ *Ἑρμῆς* τοῦ Πραξιτέλους δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ὀνομασθῇ νεκρός. Ὡς οἱ ἅγιοι τῶν Ἰνδιῶν, οἱ λεγόμενοι Φακίραι, ἐνταριάζοντο ζῶντες καὶ εἶτα ἀνίσταντο μετὰ δεκαπενθήμερον ὑπὸ τὴν γῆν διαμονὴν, οὕτω τῆς τέχνης τῆς ἑλληνικῆς τ' ἀριστουργήματα μετὰ ἐντάφια δεκαπέντε αἰώνων ἀναγεννῶνται λευκὰ πάλιν ὡς καθαρὰ χιὼν καὶ ἀστράπτοντα ὡς ἀνατέλλων ἥλιος ἐντὸς στιλβούσης θαλάσσης ἢ λίμνης. Ἔπρεπε νὰ συρρεύσουν ἰδιωτικὰ ἑκατομμύρια ἐπὶ ἑκατομμυρίων, διὰ νὰ ἐκταφῇ ὁ ἀρχαῖος κόσμος, τὸν ὁποῖον νὰ φιλοξενῶμεν καὶ νὰ περιποιώμεθα ἡμεῖς, ἀποτείνοντες εἰς τοὺς λίθους καὶ τὰ ἔργα των ὅσην ὀφείλομεν εἰς ἐκεῖνα εὐγνωμοσύνην. Ἀλλ' εἰσέτι ἡ ἑλληνικὴ φιλοπατρία δὲν ἀνέλαμψεν ὅλη ἀκόμη, μονοκόμματος ὡς στήλη ἀρτία δωρικοῦ ρυθμοῦ, παλαίει μόνον διὰ νὰ ἀνακύψῃ ὡς σπινθὴρ ἠλεκτρικὸς ἐναντίον τόσων βαρέων νεφῶν ἀντιστάσεως, καὶ μόνον λάμψεις μακρυναί, ὡς ἐκεῖναι, τὰς ὁποίας ἐν ὥρᾳ καύσωνος ἄνευ κρότων ἢ κεραυνῶν θεώμεθα ἐνίοτε, τὰς ἐξηγοῦν δὲ οἱ φυσικοὶ γεννήματα ἠλεκτρισμοῦ ἐκρηγνυμένου ὑπὸ τὸν ὁρίζοντα, προσβάλλουσιν ἐνίοτε τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν ὅρασιν, βαθμηδὸν ὅμως ἡ ἀποκάλυψις τελεῖται, καὶ οἱ Ἰωάνναι τῆς Ἀποκαλύψεως, οἱ μόνοι Ἡρακλεῖδαι λόγιοι, ἐπὶ ἐρειπίων δι' ἐρειπίων ἐργαζόμενοι, ὑπὸ βροχὰς καὶ ἥλιον καὶ ἀνέμους καὶ ψύχη, στήνοντες τὴν σκηνήν των ὡς Βεδουῖνοι ἐν ἐρήμοις ἢ ἀποκέντροις χωρίοις, δέον ν' ἀπολαμβάνωσιν ὅλων τῶν τιμῶν καὶ ὅλης τῆς ὑποστηρίξεως.

Διὰ τοῦτο ἐκάμαμεν ἐκτενέστερον τοῦ δυστυχῶς συνήθους λόγου περὶ τῶν δύο νέων ἐφόρων ἀρχαιοτήτων, ἀφ' ὧν, ὡς ἀπὸ τῶν παλαιῶν, Δημητριάδου, Σταματάκη καὶ εἴ τινος ἄλλου, ἀναμένομεν θερμὴν ἐργασίαν καὶ εὐτυχῆ εὑρήματα.

ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

Τὴν 4ην τρέχοντος μηνὸς ἤνοιξεν ἡ προαγγελθεῖσα **Παγκόσμιος Ἠλεκτρικὴ Ἔκθεσις,** ἐν μέσῳ βροχῆς, ἀστραπῶν, κεραυνῶν, ὡς νὰ ἤθελε νὰ κάμῃ δικήν του ἠλεκτρικὴν ἔκθεσιν καὶ ὁ οὐρανὸς, κοροϊδεύων τὰ ἐπίγεια, ἀφοῦ εἶνε γνωστὸν ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ οὐράνια φαινόμενα καὶ ἀκούσματα τελοῦνται δι' ἠλεκτρισμοῦ.

Ἡ Ἔκθεσις ἐτέθη ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Διαδόχου τῆς Αὐστρίας πρίγκηπος Ροδόλφου, ὅστις καὶ ἤνοιξεν αὐτὴν, περιστοιχισμένος ὑφ' ὅλων τῶν ὑπουργῶν, τοῦ Διπλωματικοῦ Σώματος, τῶν μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ πλήθους ἐπισημοτήτων. Κατ' ἀρχὰς ὡμίλησεν ὁ Πρόεδρος τῆς Ἐκθέσεως, βαρόνος Ἐρλάγγερ, καύσας ὅσον ἠδυνήθη νὰ καταναλώσῃ θυμίαμα ὑπὸ τὴν ῥῖνα τοῦ Διαδόχου. Καὶ δικαίως· ὅταν οἱ βασιλεῖς προάγωσι τὰς ἐπιστήμας, ὀλίγον θυμίαμα δὲν εἶνε βδελυρόν.

Εἰς τὸν βαρόνον ἀπήντησεν ὀλίγα καὶ καλὰ ὁ Διάδοχος, καύσας καὶ αὐτὸς τὸ ἀπὸ μέρους του θυμίαμα εἰς τὴν θυμοχαρῆ Βιέννην, τὴν ἐν τοῖς κόλποις τῆς ὁποίας Ἔκθεσιν, ἂν καὶ τρίτην εἰς τὴν σειράν, διότι πρώτη Ἠλεκτροέκθεσις ὑπῆρξεν ἡ ἐν Φιλαδελφείᾳ τῆς Ἀμερικῆς, δευτέρα ἡ ἐν Παρισίοις, ἐθεώρησε τὴν μεγίστην πασῶν. Ἐνθυμηθῆτε ἐπίσης ὅτι ἐν Βιέννῃ τὸ πρῶτον ἐφευρεθὲν φωσφοροῦχον πυρεῖον, τὸ **1883**, τὰ κοινῶς λεγόμενα *σπίρτα*, ἀντικαταστήσαντα τὴν ρωμαντικοκλέφτικην τσακμακόπετραν. Ὅτι ἐν Βιέννῃ πρώτην φορὰν ἤναψε τὸ στεάρινον κηρίον καὶ διὰ Βιέννης διεδόθη εἰς τὸν ἀπανταχοῦ κόσμον· ὅτε καὶ ὁ δι' ἀεριόφωτος φωτισμὸς τῶν ὁδῶν πρώτην φορὰν εἰσήχθη ἐν Βιέννῃ καὶ ἔπειτα εἰς Ἀγγλίαν. Ὅλαι δίκαιαι ὑπερηφάνειαι, διότι αὐταὶ χαρακτηρίζουσι τὸν ἄνθρωπον ὡς δημιουργόν.

Καὶ κατόπιν ἤρχισεν ἡ ἐπιθεώρησις τῶν διαφόρων τμημάτων. Ὁ θεὸς ξεύρει τί θαύματα παρουσιάζει ἡ Ἠλεκτρικὴ Ἔκθεσις, ἂν καὶ τὰ ἐκπαγλότερα τοῦ ἠλεκτρισμοῦ τέκνα, τὸν φωνογράφον καὶ τὸ τηλέφωνον καὶ τὰς ἠλεκτρικὰς λυχνίας Ζαβλοσκὼφ καὶ τὸ σκοτόφως τοῦ ἡμετέρου Ἀζάπη καὶ τὴν μόνον 6000 δραχμαὶ λείπουν ἠλεκτρικὴν παραφροσύνην τοῦ ἡμετέρου πάλιν Γρυπάρη ὅλα αὐτὰ καλὰ καὰ τὰ γνωρίζομεν. Ἀλλὰ ποία μεγαλοπρέπεια καὶ ποῖος ὄγκος καὶ ποῖον θάμβος ἐν τῇ συγκεντρώσει ὅλων αὐτῶν τῶν θαυμάτων καὶ τῇ ὑπὸ τῆς βιομηχανίας ἀμέσῳ καὶ πρακτικῇ ἐφαρμογῇ αὐτῶν;

Τὰ περιεργότερα ἐν τῇ Ἐκθέσει φαίνεται εἶνε ἓν **ἠλεκτρικὸν ὅπλον** τοῦ Πέπερ, βελγικὴ ἐφεύρεσις, ἡ ἀνάφλεξις τοῦ ὁποίου γίνεται δι' ἠλεκτρισμοῦ. Καὶ εἶνε ἠλεκτρικὸν ὅπλον διὰ κυνηγὶ· πρῶτος πάντων ἂς τὸ προμηθευθῇ ὁ φίλος μας Μπαρουξῆς. Τὸν ἠλεκτροπαραγωγὸν ὁ κυνηγὸς ἔχει 'ς τὴν τσέπην. Ἐξ αὐτοῦ φεύγουν διάφορα σύρματα συνδεδεμένα μετὰ τοῦ ὅπλου οὕτω πως, ὥστε ἅμα βάζει ὁ κυνηγὸς τὸ ὅπλον ἐπ' ὤμου, ἐκεῖνο νὰ ἐκπυροκροτῇ.

Ἄλλα περίεργα εἶνε ἡ ἠλεκτρόφωτος ἅμαξα, ὁ Παντηλέ-

Ἐγκαταλιπὼν τὴν νεάνιδα εἶχε λάβει ὁριστικὴν ἀπόφασιν.

Ἡ Ἐρριέττη ἀναγκασθεῖσα ὑπὸ τῶν ἐρωτήσεών του ὡμολόγησε τελευταῖον, ἀλλ' οὐχὶ ἄνευ δυσκολίας, ὅτι ἀπὸ πολλοῦ ἡ καρδία αὐτῆς δὲν ἦτο ἐλευθέρα.

Τὴν ἐπαύριον ὁ κύριος Δεσιμαὶζ ἔλαβε τὴν ἑπομένην ἐπιστολήν.

Κύριε βαρόνε!

Χθὲς ἔλαβον τὴν τιμὴν νὰ ἴδω ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κ. Βιολαὶν τὴν κυρίαν βαρόνην Δεσιμαὶζ, ἣν εὗρον μετὰ μείζονος ἐπιμονῆς ἀντιτασσομένην εἰς τὰ σχέδιά μου καὶ ἑτοίμην νὰ ἐμποδίσῃ τὸ συνοικέσιον διὰ παντὸς μέσου.

Δὲν δύναμαι οὐδὲ θέλω νὰ προκαλέσω ῥῆξιν ἀξιοθρήνητον καὶ ἡτις ἔσται βεβαίως καὶ ὀλεθρία μεταξὺ ὑμῶν καὶ τῆς κυρίας βαρόνης. Καθῆκόν μου ἄρα ἐστὶ νὰ μὴ ἔχω πλέον ἀξιώσεις ἐπὶ τῆς θυγατρὸς ὑμῶν.

Εὐαριστήθητε νὰ θεωρήσητε τὴν αἰτησίν μου τοῦ νὰ συζευχθῶ τὴν δεσποινίδα Ἐρριέττην ὡς ἄκυρον, καὶ λάβετε τὸν λόγον, ὃν μοὶ εἴχετε δώσει.

Πιστεύσατε κύριε βαρόνε εἰς τὴν ἐπὶ τούτῳ λύπην μου καὶ δέξασθε τὴν ἔκφρασιν τῶν διακεκριμένων αἰσθημάτων μου.

ΠΕΔΡΟ ΚΑΣΤΟΡΑ.

Ὁ Δεσιμαὶζ ἔμεινεν ἔκπληκτος.

Τοῦτο ἡ καταστροφὴ τῶν τελευταίων αὐτοῦ ἐλπίδων, ἐπεὶ δὴ τὸ ἀνώτατον αὐτοῦ μηχάνημα διελύετο ὡς καπνός· ἦτο ἡ διάλυσις, ἡ κατάρρευσις, ἡ πλήρης ἐκμηδένισις οἰκοδομήματος συνδυασμῶν, δι' ὧν ὑπελόγιζεν ὅτι ἔμελλε νὰ ἐξέλθῃ τρομερᾶς τινος θέσεως.

Κρατῶν τὴν ἐπιστολὴν ἐν χερσὶν, ὠχρὸς, φρίττων, ἔμενεν ἀκίνητος ὡς ἀπομωρανθείς.

Ἐν τούτοις ἐξῆλθε μετ' ὀλίγον τῆς καταστάσεως ταύτης καὶ μανιώδης ἐξ ὀργῆς, τρέμων περιήρχετο τὸ δωμάτιον ἀτάκτως, πυρετωδῶς, ὡς τις ἀναίσθητος, ἐξέβαλλε βραχνοὺς μυκηθμοὺς, ἀνέτρεπε τὰ ἔπιπλα, ἐκτύπα ἰσχυρῶς τοὺς πόδας ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ὡς δαιμονιακὸς, ὠρκίζετο καὶ ἐξέφερε διαφόρους κατάρας.

— Ἀ! ἀνέκραζεν ἀφρίζων, θέλει τὸν πόλεμον. Λοιπὸν ἔστω, θὰ πολεμήσω ἀδιαλλάκτως. Δὲν θ' ἀποδώσω τὴν θυγατέρα της, θὰ φέρω αὐτὴν ἐκτὸς τῆς Γαλλίας καὶ θὰ δυνηθῶ νὰ κρύψω αὐτὴν, ὥστε νὰ μὴ δυνηθῇ νὰ ἐπανίδῃ ποτὲ αὐτήν!

Τελευταῖον καθησυχάσας, μετέβη εἰς ἕτερον δωμάτιον καὶ καθίσας ἔμπροσθεν γραφείου ἔγραψε.

Κυρία βαρόνη!

Παίζομεν τρομερὸν παίγνιον. Πρὸς τὸ παρὸν θριαμβεύετε, ἀλλὰ κοὶ ἐγὼ κρατῶ τὰ ὅπλα μου.

Θὶν ἀπέκρυψα τοῦτο καὶ τὸ γνωρίζετε ὅτι εἶμαι κατεστραμμένος, σεῖς δὲ, κυρία, εἶσθε πλουσία. Ἂς μοιρασθῶμεν. Ἐντὸς δέκα καὶ πέντε ἡμερῶν ἔχω ἀνάγκην δύο ἑκατομμυρίων. Εἰς ἀνταλλαγμα τοῦ ποσοῦ τούτου θὰ σᾶς ἀποδώσω τὴν θυγατέρα σας.

Ἐὰν ἀπὸ σήμερον μέχρι τῶν δέκα πέντε ἡμερῶν δὲν ἤθελον λάβει εἰδήσεις παρ' ὑμῶν θὰ μάθητε λίαν βραδέως τὴν ἀπόφασιν ἣν ἔλαβον.

Ἀφοῦ ἔγραψε καὶ ἐπέγραψε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην πρὸς τὴν βαρόνην ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κ. Βιολαὶν ὁ βαρόνος ἔδωκεν εἰς τοὺς ὑπηρέτας αὐτοῦ αὐστηρὰς διαταγὸς περὶ τῆς Ἐρριέττης.

Διὰ ταύτην τὸ μέγαρον Δεσιμαὶζ καθίστατο σπουδαίως φυλακή.

Ὁ Δανδῦ ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν κινῶν τὴν κεφαλήν.

— Ἔχει καλῶς, κύριε βαρόνε· μόλις ἔπραξε μίαν ἀνοησίαν καὶ περιέπεσεν εἰς ἄλλην. Τῶρα ἄρχομαι πιστεύων ὅτι δὲν θὰ ἦμαι μακρὺν χρόνον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του· μετ' ὀλίγον διὰ μιᾶς θὰ παύσῃ πᾶσα μεταξὺ ἡμῶν σχέσις.

(ἀκολουθεῖ)

γραφος, ὁ τηλεγραφικὸς τυπογράφος καὶ χίλια ἄλλα πράγματα.

Εἴπαμε, ξανειπαμεν, ὁ κ. Λομβάρδος δὲν θέλει νὰ ἐξοδεύσῃ ὀλίγας χιλιάδας δραχμὰς νὰ στείλῃ τὸν κ. Ἀργυρόπουλον πρὸς σύνταξιν λεπτομερεῶς ἐκθέσεως μετὰ εἰκόνων, ἥτις νὰ τυπωθῇ καὶ νὰ πωληθῇ ἀντὶ ἐλαχίστου ποσοῦ κατὰ χιλιάδας.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Ἐγγλέζαις καὶ πάλιν Ἐγγλέζαις. Ἐπὶ ταῖς μεγάλαις λεμβοδρομίαις, αἵτινες θὰ λάβουν χώραν ἐν Κοῦους ὁ ὡραῖος κόσμος συνάζεται ἐν τῇ νήσῳ Οὐάϊτ. Εἰς τὰς λεμβοδρομίας αὐτὰς αἱ ξανθοπλόκαμοι καὶ μελανόφθαλμοι καὶ στερεόσαρκοι καὶ χιονόκορμοι καὶ ροδόχροοι καὶ χρυσομαλλοῦσαι καὶ ἀγγελοκάμωτοι καὶ ἄρτιαι καὶ δροσοστάλακτοι καὶ ὁλοπάρθενοι καὶ πυρπολήτριαι Ἐγγλέζαι ἢ Ἐγγλεζοποῦλαι θὰ φέρωσιν ὅλως διόλου πρωτότυπον ἐνδυμασίαν. Ἤτοι ἀντὶ φουστανιῶν καὶ φορεμάτων ἄλλων φράκο ἀνδρικώτατον μὲ κοντὲς ποδιές, τὸ ὁποῖον κομβόνει μὲ δύο καὶ μόνα μετάλλινα κουμπιά· ὑπὸ τὸ φράκο λευκὸ πικεδένιο γελέκο, μέχρι λαιμοῦ φθάνον, καὶ ἀντὶ καπέλλου γυναικείου ἕνα χρυσοκέντητο ναυτικὸν σκοῦφον. Καὶ κάτω ἀπὸ τὴν μέσην; Ὄχι βεβαίως πανταλόνια· ἀλλὰ στενὸν κολλητὸν σχεδὸν ἐπὶ τῶν μηρῶν καὶ τῶν κνημῶν φόρεμα ἐρυθρόφαιον, τὸ χρῶμα τοῦ ἐφετεινοῦ συρμοῦ, τὸ ὁποῖον ὠνόμασαν οἱ Γάλλοι *σπασμένη φραουλα*. Ὕστερα ἀπὸ τέτοια προκλητικὴν ἐνδυμασίαν, πρέπει νὰ ἦνε Ἄγγλοι, διὰ νὰ ἑορτάζουν λεμβοδρομίας καὶ ὄχι γυναικοδρομίας!

Πῶς γίνεται κάνεις ἀγαπητός. Ὅταν ἑώρτασαν ὁ Διάδοχος καὶ ἡ Διάδοχος τῆς Γερμανίας τοὺς ἀργυροῦς των γάμους, τοῖς ἐγένετο τιμητικὸν δῶρον 830,000 μάρκων, περίπου δηλαδὴ ἑνὸς ἑκατομμυρίου. Πῶς δὲ τὸ διέθεσαν τὸ δῶρον αὐτό; Τὸ ἔφαγαν; Ἠγόρασαν οἰκόπεδα; Ἔκτισαν παλάτια; Ὅλον ὑπὲρ δημοσίων φιλανθρωπικῶν σκοπῶν. Διέθεσαν μέρος ὑπὲρ τοῦ Συλλόγου τῆς Οἰκιακῆς ὑγείας, μέρος πρὸς μόρφωσιν νοσοκόμων, μέρος ὑπὲρ ἐργατικῶν καὶ γεωργικῶν ἀποικιῶν ἐντὸς τῆς Γερμανίας, μέρος πρὸς παροχὴν ἐργασίας εἰς τοὺς ἐκ τῶν φυλακῶν ἀπολυομένους, μέρος εἰς ἀντιμεθυστικοὺς συλλόγους, μέρος πρὸς ἵδρυσιν παραθαλασσίου θεραπευτηρίου διὰ παιδία, καὶ μέρος δι' ἐκδρομὰς καὶ ἀποικίας κατὰ τὸ διάστημα τῶν δ.ακοπῶν μαθητῶν σχολείων.

Τοιαῦτα σκέπτονται οἱ βασιλεῖς καὶ οἱ βασιλόπαιδες καὶ ὅλοι οἱ βασιλικοὶ καὶ μόνον τοιουτοτρόπως δυνατὸν νὰ ὑπάρξουν ἀκόμη θρόνοι καὶ στέμματα!

Μετέωρον. Ὅπως λέγομεν συνήθως *ἔπεσεν ὁ κεραυνός*, οὕτω λέγομεν: καὶ *ἔπεσε μετέωρον*. Τοιοῦτο καταπληκτικὸν μετέωρον ὤφθη ἐν Μοντρεάλ τοῦ Νέου κόσμου, μίαν ἡμέραν δυνατῆς βροχῆς. Μία γυναῖκα ἐνῷ ἔπλεκε τὴν κάλτσα της εἰς τὸ παράθυρον, προσέβλητο ἀέρνης ὑπὸ καταπληκτικῆς λάμψεως. Βγάνει τὸ λεφάλι της καὶ βλέπει μίαν πυρίνην σφαῖραν, ἥτις εἰς πλαγίαν διεύθυνσιν ραγδαίως κατήρχετο εἰς τὴν γῆν. Ἐν μέσῳ τῆς πυρίνης αὐτῆς σφαίρας διεκρίνετο στερεὸς πυρὴν ἀρκετὰ ὀγκώδης. Κρότος, ὅστις δὲν περιγράφεται, παρηκολούθησε τὴν πτῶσιν τοῦ μετέωρου. Ἡ γυναῖκα ἐλειποθύμησε καὶ μόλις μετὰ πολλὰς ὥρας συνῆλθεν. Εἰς ἀδελφὸς τῆς Κυρίας εἶδε μίαν μεγάλην πυρίνην σφαῖραν πεσοῦσαν ἐντὸς τοῦ ὕδατος, τὸ ὁποῖον ἐξεσφενδονίσθη πέραν καὶ πέραν. Ὅλοι δὲ οἱ κάτοικοι τῆς κώμης ἠσθάνθησαν ὡς νὰ ἐξεκενώθη εἰς τὸ σῶμά των ὁλόκληρος ἠλεκτρικὴ κανονιοστοιχία. Φανταστῆτε ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ τρομερὰ πράγματα ὀνομάζονται ἐν τῇ Φυσικῇ ἀστραπαί, διάφορα εἴδη ἀστραπῶν, ἡ δὲ ἀστραπὴ οὐδὲν ἄλλο εἶνε εἰμὴ ὁ σπινθὴρ ὁ ἐκρηγνύμενος, ὅταν τὰ νέφη κορεσθῶσιν ἠλεκτρισμοῦ. Τὰ πιστεύετε σεῖς αὐτά;

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Πρακτορεῖον Χαβᾶ

Παρίσιοι, 23 Αὐγούστου. Ἀπαντῶν εἰς τὴν «Ἐφημερίδα τῆς Βορείου Γερμανίας» ὁ «Λιὼν» λέγει ὅτι ἡ Γαλλία θέλει τὴν εἰρήνην, ἀλλ' εἶναι ἀρκούντως ἰσχυρὰ ὅπως περιφρονῇ τὰς ἀδικαιολογήτους ἀπειλὰς τῶν γερμανικῶν φύλλων.

Αὐτόθι, 24 Αὐγούστου. Τηλεγραφήματα ἐκ Καΐρου λέγουσιν ὅτι οὐδεὶς ἀπεβίωσε, χθές, ἐκ χολέρας ἐν τῇ πόλει ταύτῃ. Ἡ χολέρα ἐλαττοῦται ἐν πάσαις ταῖς ἐπαρχίαις τῆς Αἰγύπτου.

Παρίσιοι, αὐθημερόν. Ἑλληνικὸν δάνειον ..... Γαλλικὴ ράντα (rente) 108.47. Τουρκικὸν δάνειον 10,52. Ἡνοποιημένον αἰγυπτ. 357. Συνάλλαγμα ἐπὶ Λονδίνου 25.33.

Λονδῖνον, 23 Αὐγούστου. Τριάντα χιλια κατωτέρω τῆς Ἄνοῦς, οἱ Γάλλοι ἐμάχοντο ἐπὶ δύο ἡμέρας κατὰ τῶν Ἀναμιτῶν.

Τηλεγραφοῦσιν ἐκ Χὸγκ-Κὸγκ τῇ «Σημαίᾳ» ὅτι 1500 Γάλλοι κατετρόπωσαν 15,000 Ἀνναμίτας, μετὰ λυσσαλέαν μάχην διαρκέσασαν δύο ἡμέρας.

ΕΛΛΗΝ ΑΤΜΟΠΛΟΙΑ Δ. Π. ΓΟΥΔΗ

ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ ΕΚ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Δευτέρα ὥραν 7 π. μ. Διὰ Καλαμάκιον καὶ ἐκ Κορίνθου κατ' εὐθεῖαν δι' Αἴγινον, Πάτρας, Ζάκυνθον, Κυλλήνην, Κατάκωλον, Μάραθον, Πύλον, Κορώνην, Καλάμας, Γύθειον, Λεωνιδίου Σπέτσαις, Ὕδραν καὶ Πειραιᾶ.

Δευτέρα » 6 π. μ. Δι' Αἴγιναν, λουτρὰ Μεθάνων Πόρον, Ὕδραν, Σπέτσας, Χέλιον, Ἄστρος, καὶ Ναύπλιον.

Τρίτη » 7 μ. μ. Λαύριον, Ἀλιβέριον, Χαλκίδα, Λιμνὴν Λουτρὰ Αἰδηψοῦ, Ἀταλάντην, Στυλίδα, Ὠραιοῦς, Ἀλμυρὸν καὶ Βῶλον.

Παρασκευὴ » 6 π. μ. Ὕδραν, Σπέτσας, Λεωνίδιον, Γύθειον, Καλάμας, Κορώνην, Πύλον, Μάραθον, Ἁγ. Κυριακὴν Κατάκωλον, Ζάκυνθον, Κυλλήνην, Πάτρας, Αἴγιον, Κόρινθον, Καλαμάκιον καὶ Πειραιᾶ.

Παρασκευὴ » 6 μ. μ. Διὰ Λαύριον, Ἀλιβέριον, Χαλκίδα, λουτρὰ Αἰδηψοῦ Στυλίδα καὶ Βῶλον.

Σάββατον » 6 π. μ. Δι' Αἴγιναν, λουτρὰ Μεθάνων, Πόρον, Ὕδραν, Σπέτσας, Χέλιον, Ναύπλιον,

114 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ. 114

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. τῶ. ἀριθ. 540)

16'

ΕΙΝΑΙ Η ΛΟΥΚΙΑ;

— Ὦ! ὁ κύριος ἰατρὸς Λέγενδρος!

Οὕτως ἐπερώνησεν ὁ κύριος Λαγγὰρδ βλέπων εἰσερχόμενον εἰς τὸ δωμάτιον αὐτοῦ τὸν ἰατρόν, χωρὶς ν' ἀναγγείλῃ ἑαυτόν.

— Καλημέρα, εἶπεν, ἀγαπητέ μου ἰατρέ, τείνων τὰς δύο χεῖρας εἰς τὸν κύριον Λεγενδρον. Καθήσατε, ἰατρέ.

Ὁ κύριος Λέγενδρος καθίσας καὶ ἀνοίξας τὴν ταμβακοθήκην του ἔλαβε δραγμίδα καὶ ἔφερε σοβαρῶς εἰς τοὺς ῥώθωνας, εἶτα δὲ εἶπε.

Ὁ ἰατρὸς ἦλθε νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ διότι ὁ κ. Λαγγὰρδ διὰ τοῦ συμβολαιογράφου του τῷ ἐδώρει τὴν ἐν Σατοῦ οἰκίαν καὶ συνάμα εἰσόδημα δεκακισχιλίων φραγκων.

Μετὰ τὰς ἀναλλαγείσας φιλοφρονήσεις.

— Ἐπεθύμουν, εἶπεν ὁ ἰατρὸς, νὰ σᾶς ὁμιλήσω περὶ πράγματός τινος, ὅπερ ἴσως θὰ σᾶς ἐνδιαφέρῃ.

— Εὐχαρίστωρ ἰατρέ μου.

— Πρὸ δύο περίπου ἐτῶν μοὶ εἴχετε ὁμιλήσει περὶ γυναικός τινος, δυστυχοῦς, παράφρονος, ἣν μάτην πανταχοῦ ἐζητήσατε καὶ ἣν ἀναζητεῖτε πάντοτε.

Τὸ πρόσωπον τοῦ κ. Λαγγὰρδ μετέβαλεν αἴφνης ἔκφρασιν καὶ τὸ φῶς τοῦ βλέμματος αὐτοῦ ἀπεσβέσθη.

— Μάλιστα, εἶπεν, ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἡμέραν τινὰ σᾶς ἀνέφερον περὶ τῶν ἐρευνῶν, τὰς ὁποίας ἔκαμον.

— Καὶ τὰς ὁποίας ἐξηκολουθήσατε.

— Μάλιστα.

— Κατωρθώσατε τέλος ν' ἀνεύρητε τὴν δυστυχῆ ταύτην γυναῖκα;

— Οὐχί, φίλε μου, πᾶσαι αἱ ἔρευναι μου ἀπέβησαν εἰς μάτην καὶ σήμερον φεῦ! δὲν ἐλπίζω πλέον νὰ μάθω τί ἀπέγεινεν αὕτη.

— Μοὶ εἴχετε εἴπει ὅτι ἡ δυστυχὴς αὕτη δὲν ἦτο γαλλίς, ἀλλὰ μιγάς τις ἀγγλίς, γεννηθεῖσα ἐν ταῖς Ἰνδίαις ἐν Καλκούττῃ.

Ὁ κ. Λαγγὰρδ ἀπήντησε διὰ κινήσεως τῆς κεφαλῆς.

— Τοῦτο μόνον μοὶ εἴχετε εἴπει περὶ τοῦ προσώπου τούτου, ὑπὲρ οὗ πολὺ ἐνδιαφέρεσθε.

— Μάλιστα, πολύ.

— Ἐπιθυμῶ νὰ μοὶ παράσχητε σήμερον πληρεστέρας πληροφορίας, νὰ μοὶ εἴπετε ὅ,τι γνωρίζετε περὶ τῆς νεότητος, τοῦ παρελθόντος τῆς γυναικὸς ταύτης, τὸ ὄνομά της, τὸ τῆς οἰκογενείας της, πῶς καὶ διατὶ ἦλθεν εἰς Γαλλίαν.

Ὁ κ. Λαγγὰρδ ἐποίησεν ἀπότομόν τινα κίνησιν καὶ προσήλωσε τὸ ἐξεταστικὸν αὐτοῦ βλέμμα αἴφνης φωτισθὲν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἰατροῦ.

— Διατὶ ζητεῖτε παρ' ἐμοῦ τοῦτο; εἶπε διὰ φωνῆς ὑποτρεμούσης.

— Βεβαίως, διότι μὲ ὠφελεῖ νὰ τὸ γνωρίζω.

Ὁ κ. Λαγγὰρδ ἀνεπήδησε καὶ ἔγεινε κάτωχρος.

— Ἰατρὲ, ἀνέκραξε, τί κρύπτετε, λοιπὸν ἀπὸ ἐμοῦ;

— Ἀλλὰ τίποτε σᾶς βεβαιῶ.

— Τί σᾶς ὠφελεῖ νὰ γνωρίζητε ὅτι ἡ ἐν λόγῳ δυστυχὴς ἐκαλεῖτο Λουκία, ὅτι ἦν μονογενὴς θυγάτηρ ἄγγλου ἐμπόρου ἐν Καλκούττῃ, ὀνομαζομένου Γλανδᾶς, ὅτι συνεζεύχθη ἐν Βαταυίᾳ καὶ μετηνέχθη εἰς Γαλλίαν ὑπὸ τοῦ συζύγου της, τοῦ μαρκησίου Σαμαράνδ;

Ἡ μορφὴ τοῦ Λεγένδρου ἐζωογονήθη διὰ τρόπου παραδόξου.

— Εἰς τί μὲ ὠφελεῖ τοῦτο; ὑπέλαβε ζωηρῶς· μέλλω νὰ σᾶς εἴπω.

Πρό τινων μηνῶν, εἷς τῶν ἀρχαίων φίλων μου, ὁ ἰατρὸς Ρέβερσων, ἀνὴρ μεγίστης ἀξίας, μετριόφρων ὅσῳ καὶ σοφὸς, ἦλθεν ἵνα διέλθῃ τὸν μετὰ μεσημβρίαν χρόνον μετ' ἐμοῦ ἐν Σατοῦ. Ἐλθὼν εἰς Παρισίους δὲν ἠθέλησε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν μικρὰν ἐπαρχιακὴν πόλιν, ἐν ᾗ διέτριβε, χωρὶς νὰ μὲ ἴδῃ. Ὁ ἰατρὸς Ρέβερσον κατοικεῖ ἐν Καμπανίᾳ. Ἀφοῦ ὡμιλήσαμεν διὰ μακρῶν περὶ τῶν νεανικῶν ἡμῶν ἀναμνήσεων, ἐστρέψαμεν τὸν λόγον περὶ ἰατρικῆς, παθολογίας κλπ. Ὁ ἰατρὸς Ρέβερσων ἐπέστησε τὴν προσοχήν μου καὶ διήγειρεν αὐτὴν εἰς μέγιστον βαθμὸν ἀναφέρων μοι ἔκτακτόν τι γεγονός.

Πρὸ ὀλίγου χρόνου εὑρεθεὶς ἐν Βουργονίᾳ, χάριν ὑποθέσεών του, εἶχεν ἴδει ἔν τινι ἐπαύλει, εἰς τὸ χωρίον Σόργγ εἰς ἀπόστασιν τεσσάρων λευγῶν ἀπὸ τοῦ Ζουαγνύ, γυναῖκα ὡραίαν ἀκόμη, ἔχουσαν ἡλικίαν μεταξὺ τῶν τεσσαράκοντα καὶ πεντήκοντα ἐτῶν, ἡ ὁποία συνεπείᾳ ἐγκεφαλικῆς τινος οἱασδήποτε διαταράξεως, πιθανῶς διανοητικῆς, ἀπώλεσεν ὁλοσχερῶς τὴν μνήμην τοῦ παρελθόντος.

— Ἡ γυνὴ αὕτη εὑρέθη συρομένη ἐπί τινος ὁδοῦ, τρέμουσα, ἐξηντλημένη, θνήσκουσα ἐκ πείνης καὶ δίψης. Οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐπαύλεως περισυνήγαγον αὐτὴν καὶ ἐκράτησαν πλησίον των. Συντόμως εἰπεῖν, ἀπὸ δέκα ἑπτὰ ἢ δέκα ὀκτὼ ἐτῶν εὑρίσκετο ἐκεῖ ὡς ὑπηρέτρια τῆς ἐπαύλεως. Ἥμερος καὶ ἀγαθή, λίαν ἐργατική, ἱκανὴ νὰ ἀμέλγῃ τὰς δαμάλεις καὶ νὰ πλύνῃ τὰ ἀσπόρρουχα, ἀπέδιδε σπουδαίας ὑπηρεσίας εἰς τὴν ἀγρονόμον καὶ πάντες ἐσέβοντο καὶ ἐτίμων αὐτήν.

Ἡ ταραχὴ τοῦ κ. Λαγγὰρδ ἦν μεγάλη· οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἀμέτρως ἠνεῳγμένοι ἀπήστραπτον λάμψιν πυρετώδη· κατὰ πᾶσαν στιγμὴν ὅλον τὸ σῶμα αὐτοῦ ἐρριττεν· ἀνηρτημένος ἐκ τῶν χειλέων τοῦ κ. Λεγένδρου κατέπινεν οὕτως εἰπεῖν τοὺς λόγους του. Ἂν καὶ αἱ ἐπιφωνήσεις ἦσαν ἐπὶ τῶν χειλέων αὐτοῦ, ἔμενεν ὅμως ἄφωνος, μετὰ προσοχῆς ἀκροαζόμενος ἐκ φόβου μή διακόψῃ τὸν ἀφηγούμενον.

Δὲν ἠδύνατο νὰ εἴπῃ πόθεν προήρχετο, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Λέγενδρος, οὔτε ποία τις ἦτο· εἶναι ἀληθὲς ὅτι κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους τῆς ἐν τῇ ἐπαύλει διατριβῆς αὐτῆς ὡμίλει γλῶσσαν, ἣν οὐδεὶς κατελάμβανε. Μόλις δὲ μετὰ παρέλευσιν δύο ἐτῶν ἔμαθεν ὀλίγα γαλλικά, ὥστε νὰ δύνηται νὰ ἐννοῇ ὅ,τι ἔλεγεν εἰς αὐτὴν καὶ ν' ἀποκρίνηται. Ἀλλὰ μάτην ἠρώτων αὐτὴν πῶς ὠνομάζετο, ποῦ ἐγεννήθη, πόθεν ἤρχετο, πῶς προσελήφθη εἰς τὴν ἔ-

παυλιν, ἐὰν εἶχεν οἰκογένειαν, συγγενεῖς, οὐδὲν ἠδύνατο ν' ἀποκριθῇ. Πάντοτε καὶ ἀμεταβλήτως ἀπήντα : «Δὲν ἠξεύρω», τῳόντι δὲ οὐδὲν ἐγνώριζεν. Ἡ δυστυχὴς γυνὴ δὲν ἀνεμιμνήσκετο πλέον τῶν γεγονότων τῶν πρὸ τῆς ἐποχῆς τῆς εἰσόδου αὐτῆς εἰς τὴν ἔπαυλιν. Τοιουτοτρόπως δὲ εἴκοσι πέντε, ἴσως τριάκοντα ἔτη τοῦ βίου αὐτῆς εἶχε λησμονήσει καὶ οὐδεμίαν εἶχε πλέον αὐτῶν γνῶσιν. Εἶχον δώσει αὐτῇ τὸ ὄνομα τῆς Μαρίας καὶ ἐξηκολούθουν ὀνομάζοντες αὐτὴν οὕτω.

Ἄ! ὁ ἰατρὸς Ρέβερσων μοὶ προσέφερε θαυμάσιον θέμα μελέτης !

—«Ἔχω χρείαν τῆς γυναικὸς ταύτης, ἀνέκραξα, ἀντὶ πάσης θυσίας θέλω αὐτήν !

— Τότε, ἰατρέ, τότε ! . . .

— Τὴν ἐπαύριον, ὁ φίλος μου Ρέβερσων ἀνεχώρει διὰ τὴν Βουργωνίαν καὶ ἐπανήρχετο μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἄγων μεθ' ἑαυτοῦ τὴν γυναῖκα.

— Καὶ τὴν στιγμὴν ταύτην ποῦ εὑρίσκεται ; ἠρώτησεν ὁ κύριος Λαγγὰρδ ἀσθμαίνων.

— Πάντοτε ἐν Σατού.

— Ἐν Σατού ! ἀπὸ ἓξ μηνῶν ! ἐπεφώνησεν ὁ κ. Λαγγὰρδ, καὶ δὲν μοὶ ὡμιλήσατε περὶ αὐτῆς ! Ἄ ! ἰατρέ !

— Ἐνόμισα καθῆκον νὰ περιμένω μέχρι τῆς ἡμέρας ταύτης . . .

Ὁ κύριος Λαγγὰρδ τεταραγμένος ἠνωρθώθη.

— Θέλω νὰ ἴδω τὴν γυναῖκα ταύτην σήμερον μάλιστα ! ἀνέκραξε.

— Θὰ ἴδητε αὐτὴν, κύριε, θὰ ἴδητε αὐτήν· ἀλλὰ δὲν ἐτελείωσα· σᾶς παρακαλῶ νὰ εὐαρεστηθῆτε νὰ μὲ ἀκούσητε ἀκόμη.

Ὁ κ. Λαγγὰρδ ἐκάθισεν αὖθις ἐπὶ τῆς ἕδρας του.

— Δὲν θὰ σᾶς εἴπω, ἐξηκολούθησεν ὁ ἰατρὸς, μετὰ πόσης μερίμνης καὶ πάθους ἐμελέτων τὸ θέμα μου, ποῖον ὑπῆρξε τὸ ἀποτέλεσμα τῶν παρατηρήσεών μου, καὶ τῶν ἀδιαλείπτων ἀνακαλύψεών μου ὑπὸ παθολογικὴν ἔποψιν. Ἡ διήγησις αὕτη εἶναι μακρὰ καὶ δὲν θέλω νῦν νὰ διαγείρω τὴν ἀνυπομονησίαν σας.

Δὲν ἐδυσκολεύθην ν' ἀναγνωρίσω ὅτι ἡ ἐντελὴς λήθη τοῦ παρελθόντος παρὰ τῇ Μαρίᾳ προσῆλθεν ἐκ διανοητικῆς διαταράξεως. Μάλιστα ἐπὶ χρόνον, ὃν δὲν ἠδυνήθην νὰ προσδιορίσω. ἡ δυστυχὴς Μαρία ὑπῆρξε παράφρων. Τὸ λογικὸν ἀπεδόθη αὐτῇ τὴν προτεραίαν ἴσως τῆς εἰσόδου αὐτῆς ἐν τῇ ἐπαύλει τοῦ Σόργγ. Διατί; Πῶς; Συνεπείᾳ τίνος συγκρούσεως, τίνος ἀποτελέσματος ; Κύριοι, οἶδε. Τὸ φαινόμενον τοῦτο ὑρίσταται, ἀλλὰ δὲν ἐξηγήθη εἰσέτι. Ἡ φύσις καὶ ἡ ὕλη δὲν παρέδωκαν ἡμῖν πάντα τὰ μυστικὰ αὐτῶν.

Ἀναλαμβάνω τὸν ἀγῶνα τοῦ ἀρυπνίσαι τὴν μνήμην, ἀγῶνα δύσκολον, πρὸ τοῦ ὁποίου ἔστην πολλάκις ἀποθαρρυνθείς. Πῶς νὰ κάμω τῳόντι ; Ἄ ! Ἐὰν ἐγνώριζον τὸ παρελθὸν τῆς δυστυχοῦς, εὐκόλως θὰ ὑπερενίκων πάντα τὰ προσκόμματα. Διηγούμενος εἰς τὴν Μαρίαν τὴν ἰδίαν αὐτῆς ἱστορίαν, ἀναφέρων αὐτὴν εἰς ἔτη λησμονηθέντα, θὰ κατώρθουν ἵν' ἀνευρίσκῃ βαθμηδὸν πάσας τὰς ἀναμνήσεις, αἵτινες ἀπωλέσθησαν εἰς τὰ σκότη τοῦ κρανίου.

Τὰ πάντα ἐν αὐτῇ, οἱ τρόποι, ὁ φθόγγος καὶ αἱ διακυμάνσεις τῆς φωνῆς της, γλυκύτης, ἡ ἐπιρυλακτικότης, ἡ ἤρεμος στάσις αὐτῆς ἀπεκάλυπτον γυναῖκα λαβοῦσαν ποιὰν τινα ἀνατροφὴν καὶ διδασκαλίαν.

Ἐγνώριζε ν' ἀναγινώσκῃ ; Τῇ ἔδωκα τοὺς μύθους τοῦ Λαφονταίν. Ἐκίνησε τὴν κεφαλήν. Δὲν ἠδύνατο ν' ἀναγνώσῃ. Ὡμίλει μὲν τὴν γαλλικὴν, ἀλλὰ δὲν ἀνεγίνωσκεν. Ἐξηκολούθησα τὸ πείραμα εἰς γερμανικόν τι βιβλίον· οὐδὲν ἐπέτυχον, καθὼς καὶ εἰς ἰταλικὸν καὶ ἱσπανικὸν βιβλίον. Ἤνοιξα πρὸ αὐτῆς τὸν «Ἀπολεσθέντα Παράδεισον» τοῦ Μίλτωνος. Τὴν φορὰν ταύτην ἀνάγνω ταχέως.

— Καλῶς, εἶπον καθ' ἑαυτὸν, εἶναι Ἀγγλίς.

Ἠθέλησα νὰ κάμω μίαν ἀκόμη δοκιμὴν καὶ τῇ ἔδωκα τὰ χρειώδη πρὸς γραφὴν· σχεδὸν ἄνευ δισταγμοῦ ἔγραψεν εὐαναγνώστως μὲν, εἰ καὶ ἀδεξίως, δύο ἢ τρεῖς φράσεις ἀγγλιστί.

— Μαρία, ἀνέκραξα, εἶσθε Ἀγγλίς ;

— Μάλιστα, μοὶ ἀπεκρίθη, νομίζω ὅτι εἶμαι Ἀγγλίς.

Ἐπιζητῶν πάντοτε νὰ κατορθώσω, ἵνα ἀνεύρῃ τὰς ἀναμνήσεις αὐτῆς, ἀνέφερα ἀλληλοδιαδόχως διαφόρους τῆς Ἀγγλίας πόλεις, ἐπανελάμβανε κατόπιν ἐμοῦ, ἄνευ τῆς ἐλαχίστης συγκινήσεως, τὰ ὀνόματα τῶν πόλεων Λονδίνου, Ρόσεστερ, Λιβερπούλης, Βιρμιγχάμης, Βράϊτον, Ὑόρκης, ἀλλὰ ταῦτα οὐδεμίαν ἀνεκάλουν ἀνάμνησιν.

Ἔφερα ἐκ Παρισίων διαφόρους γεωγραφικοὺς χάρτας, τοὺς ὁποίους ἐμελετῶμεν ὁμοῦ μεθ' ὑπομονῆς καθ' ἑκάστην ἐπὶ μίαν ὥραν. Ἀλλ' οὐδὲν, πάντοτε οὐδέν. Μετὰ τοὺς χάρτας τῶν βρεττανικῶν νήσων ἐξητήσαμεν τοὺς τῶν ἀγγλικῶν Ἰνδιῶν.

Ἐλησμόνησα νὰ εἴπω ὅτι πάντοτε γαλλιστὶ συνδιελεγόμην μετὰ τῆς Μαρίας. Ἡ δυστυχὴς εἶχε λησμονήσει καὶ τὴν γλῶσσαν αὐτῆς· ἀλλὰ διὰ τῶν ἀναγνώσεων, τὰς ὁποίας τῇ ἐπέβαλον καὶ διὰ τῶν καθημερινῶν συνδιαλέξεων κατώρθωσεν ἐν βραχυτάτῳ ν' ἀναμνησθῇ αὐτῆς ἱκανῶς, ὥστε νὰ συνεννοώμεθα.

Ἐν ᾧ ἐξητάζομεν ἐν τῷ Χάρτῃ τὴν ἐπαρχίαν τῆς Βεγγάλης, παρετήρησα ὅτι ἡ Μαρία εἶχε καταληφθῇ ὑπὸ ταραχῆς, ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἤστραπτον, τὸ δὲ ὠχρὸν καὶ γλυκὺ πρόσωπόν της ἀνεζωογονεῖτο.

— Καλκούττα, Καλκούττα, ἀνέκραξε παρευθύς.

Ὁ κ Λαγγὰρδ, ὅστις ἀπό τινος δὲν ἠδύνατο νὰ κρατηθῇ ἐν τῇ θέσει αὐτοῦ, ἀνεπήδησε καὶ στὰς ὄρθιος.

— Ἀρκεῖ, φίλε μου, ἀρκεῖ, εἶπε διὰ φωνῆς τρεμούσης· ἀναχωρήσωμεν, ἀναχωρήσωμεν ταχέως !

— Ἀλλὰ τελειόνω, κύριε, ὑπέλαβεν ὁ ἰατρὸς, ἐγειρόμενος καὶ αὐτὸς, δὲν ἔχω πλέον ἢ ὀλίγα τινὰ νὰ προσθέσω.

— Λοιπὸν εἴπατε, εἴπατε, ἀλλὰ σᾶς καθικετεύω, ἔστε σύντομος.

— Μετὰ τὴν ἐπιφώνησίν της εἶπον εἰς τὴν Μαρίαν.

— Εἰς τὴν Καλκούτταν ἐγεννήθητε ;

— Μάλιστα, μοὶ ἀπήντησεν ἀμέσως, ἐγεννήθην ἐν Καλκούττῃ.

— Ἴδωμεν, προσπαθήσατε ν' ἀνακαλέσητε τὰς ἀναμνήσεις σας. Τί ἔπραττον οἱ γονεῖς σας, πῶς ὠνομάζετο ὁ πατὴρ ὑμῶν ;

— Παρετήρουν αὐτὴν ἀσκαρδαμυκτεί· ἐκ τῶν συστολῶν τῶν χαρακτηριστικῶν αὐτῆς, τῶν νευρικῶν κινήσεων τῶν ὀρρύων της, τῶν ρωθώνων αὐτῆς, τῶν χειλέων της, ἐμάντευον τὰς μεγάλας προσπαθείας, ἃς κατέβαλεν, ὅπως συντρίψῃ τοὺς δεσμοὺς, οἵτινες ἐδέσμευον τὸ μνημονικόν της.

Ἀϊφνης εἶδον δύο μεγάλα δάκρυα ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τηθ· οἱ βραχίονές της κατέπεσαν εἰς τὰ πλάγια καὶ ἐν ἀποθαρρύνσει ἀνέκραξε.

— Δὲν δύναμαι ν' ἀναμνησθῶ !

Τοῦτο συνέβαινε χθές. Τότε, κύριε, ἐνθυμοῦμαι ὅ,τι μοὶ εἴχετε εἴπει πρὸ δύο ἐτῶν. Ἄρά γε ἡ Μαρία ἦτον ἡ γυνὴ, περὶ ἧς ὁ κ. Λαγγὰρδ μοὶ ὡμίλησεν, ἐσκέφθην, καὶ περὶ ἧς ἐνδιεφέρετο ἀναζητῶν αὐτὴν πανταχοῦ ; Ἰδοὺ δὲ διατὶ σκοπῶν ὡσαύτως νὰ σᾶς εὐχαριστήσω διὰ τὰς ἐπιδαψιλευθείσας μοι εὐεργεσίας, ἦλθον τὴν πρωΐαν ταύτην, νὰ σᾶς ὁμιλήσω περὶ τῆς οἰκοσίτου μου.

Ὁ κ. Λαγγὰρδ καταλαβὼν τὴν χεῖρα τοῦ κ. ἰατροῦ περιέσφιγξεν αὐτὴν ἰσχυρῶς.

— Ἄ ! φίλε μου, φίλε μου ! εἶπεν.

Μόνον τοῦτο ἠδυνήθη νὰ εἴπῃ· οἱ λόγοι ἀνεστάλησαν ἐν τῷ λάρυγγί του. Καὶ ἔσπευσε νὰ σημάνῃ τὸν κώδωνα.

Ὑπηρέτου τινὸς ἐμφανισθέντος,

— Ἐντὸς δέκα λεπτῶν ἃς ζευχθῶσιν εἰς τὴν ἅμαξάν μου οἱ δύο ἀγγλικοὶ ἵπποι, διέταξε.

Ὁ ὑπηρέτης ἀνεχώρησεν.

Ἰατρὲ, εἶπεν ὁ κ. Λαγγὰρδ, σᾶς ἀφίνω διὰ μίαν στιγμήν.

Μεταβὰς εἰς τὸ δωμάτιόν του ἠρξατο ἐνδυόμενος, ὅτε θύρα τις ἠνεώχθη ἐλαφρῶς καὶ ὡραῖος νεανίας, κομψῶς ἐνδεδυμένος, ἐνεφανίσθη.

Ἦτον ὁ Λυκογιάννης.

— Εἴσελθε, εἴσελθε λοιπὸν, εἶπεν ὁ κ. Λαγγάρδ.

Ὁ Λυκογιάννης προὐχώρησε.

— Μήπως θὰ ἐξέλθητε πρὸ τοῦ γεύματος ; ἠρώτησε.

— Μάλιστα, Ἰωάννη, μάλιστα. Νὰ γευματίσω ! Ἄ ! δὲν σκέπτομαι διόλου, σὲ βεβαιῶ.

— Φαίνεσθε πολὺ συγκεκινημένος, κύριε. Μήπως τις τῶν ὑφ' ὑμῶν προστατευομένων ἀπειλεῖται ὑπὸ δυστυχήματος.

— Οὐχὶ, Ἰωάννη, οὐχὶ φίλε μου· μεγίστην εὐτυχίαν προσδοκῶ.

— Εἶσθε ἄξιος πάσης εὐτυχίας, κύριε.

— Ἐὰν ἐκείνη, περὶ ἧς ὁμιλῶ, μοὶ δοθῇ, Ἰωάννη, θὰ τὴν διανεμηθῶμεν τὴν εὐτυχίαν ταύτην, θὰ τὴν ἔχωμεν!.. Ὁ Θεὸς θὰ παράσχῃ αὐτὴν εἰς ἡμᾶς. Ἀναχωρῶ, Ἰωάννη, καὶ θὰ ἴδωμεν ἀλλήλους τὴν ἑσπέραν. Ἐναγκαλίσθητέ με, φίλε μου, ἐναγκαλίσθητέ με.

Καὶ περιεπτύξαντο ἀλλήλους.

ΚΑ'.

ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΗ!

Ἡ ἅμαξα διήνυσε ταχέως τὸ μεταξὺ Παρισίων καὶ Σατοὺ διάστημα.

Εὗρον ἐκείνην τὴν ὁποίαν ἐζήτουν, καθημένην ἐπὶ τοῦ ἀγροτικοῦ θρανίου, τοῦ ὑπὸ τὴν ἀκακίαν τεθέντος, διὰ τῆς ἀριστερᾶς κρατοῦσαν ἀνοικτὸν βιβλίον καὶ ἑτοιμαζομένην διὰ τῆς δεξιᾶς νὰ στρέψῃ τὸ φύλλον.

Ἅμα εὑρέθη ἀπέναντι τῆς ἀναγινωσκούσης, ὁ κ. Λαγγὰρδ προσήλωσε τὸ βλέμμα ἐπ' αὐτῆς. Κατ' ἀρχὰς μόνον τὴν χαρίεσσαν προτομήν της, ἐλαφρῶς πρὸς τὰ ἐμπρὸς κεκλιμένην, καὶ τὴν κόμην αὐτῆς χωρισμένην εἰς δύο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ, ἀλλὰ προχωρήσας ἐπὶ τοῦ κυρτοῦ τῆς δενδροστοιχίας ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ τὸ μέτωπον καὶ μετὰ ταῦτα τὴν κατατομὴν τῆς νεάνιδος.

Ὁ κ. Λαγγὰρδ μόλις ἠδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ κραυγὴν, καὶ κατέλαβε ζωηρῶς τὸν βραχίονα τοῦ ἰατροῦ, ἐφ' οὗ ἐστηρίχθη βαρέως. Αἱ κνῆμαι αὐτοῦ ἐκάμπτοντο ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ σώματός του, ἡ καρδία αὐτοῦ ἔπαυσε πάλλουσα· εὑρίσκετο εἰς κατάστασιν, ἣν δὲν δυνάμεθα νὰ περιγράψωμεν.

— Εἶναι αὕτη ! εἶπε διὰ φωνῆς ἐκλιπούσης.

Ἀλλ' ἡ ἀδυναμία αὕτη ἦν στιγμιαία. Κατέστη κύριος ἑαυτοῦ καὶ ἠνωρθώθη ἔχων τὸ μέτωπον ἀκτινοβολοῦν καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπαστράπτοντας ἐξ οὐρανίου τινὸς λάμψεως.

Ἐποίησαν βήματά τινα ἀκόμη. Ὁ ἰατρὸς ἐφώνησεν ἐλαφρῶς :

— Μαρία !

Ἡ νεᾶνις ἤγειρεν ἐλαφρῶς τὴν κεφαλὴν, ἐξέβαλε μικρὰν κραυγὴν ἐκπλήξεως, ἔκλεισε τὸ βιβλίον αὐτῆς καὶ ἀνορθωθεῖσα προσήλωσεν ἔκπληκτος τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῦ κ. Λαγγάρδ.

— Μαρία, ὑπέλαβεν ὁ ἰατρὸς, ὁ κύριος, τὸν ὁποῖον σᾶς παρουσιάζω, εἶναι εἷς τῶν φίλων μου.

Τότε ἀσκεπὴς, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων ἀκτινοβολοῦντας ἐξ εὐτυχίας, ὁ κύριος Λαγγὰρδ ἔστη ἀπέναντι τῆς νέας γυναικός.

— Παρατηρήσατέ με, καλῶς, εἶπε, παρατηρήσατε με καλῶς.

Παρὰ τῇ γυναικὶ συνέβη οἷον ἠλεκτρική τις σύγκρουσις. Ὅλον τὸ σῶμα αὐτῆς ἔφρισσεν, αἱ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν της διεσταλησαν, τὸ στόμα της ἠνεῴχθη, ὡσεὶ ἔμελλε νὰ ὁμιλήσῃ, ἀλλ' ἔμεινεν ἄφωνος.

— Λουκία, Λουκία ! ἀνέκραξε ὁ κ. Λαγγάρδ.

Ἐκ νέου ἐρρίγησε καὶ προὐχώρησε κατὰ ἓν βῆμα.

— Λουκία, Λουκία ! ἀνέκραξε καὶ αὐτὴ, εἶναι τὸ ὄνομά μου ! Ἄ ! ἄ ! Θεέ μου !

— Λουκία, παρατήρει με, παρατήρει καλῶς.

Αὕτη ἔφερε τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ μετώπου.

— Ἄ ! ἄ ! εἶπεν ἀσθμαίνουσα.

— Μάλιστα, ὑπέλαβεν ὁ κ. Λαγγὰρδ, Λουκία εἶναι τὸ ὄνομά σας· εἶσθε ἡ μονογενὴς θυγάτηρ τοῦ Οὐίλλιαμ Γλανδὰς, ἐμπόρου τῆς Καλκούττης.

— Γλανδὰς ! Γλανδὰς !

— Ὅταν ὁ πατήρ σου ἀπέθανεν, ἐξηκολούθησεν ὁ κύριος Λαγγὰρδ, εἴχετε κηδεμόνα τὸν κύριον Φίλιππον Δεβελλιὲρ ἐκ Βαταυΐας.

— Βαταυΐας ! ἐπανέλαβεν ἡ Λουκία.

— Ὁ Φίλιππος Δεβιλλιὲρ ὑπῆρξε φίλος τοῦ πατρός σας Οὐίλλιαμ Γλανδάς· ὁ κ. Δεβιλλιὲρ σᾶς ἠγάπησεν ὡς θυγατέρα του καὶ σᾶς ὑπάνδρευσεν.

— Ὑπάνδρευσε ! Μάλιστα, μάλιστα, εἶμαι ὔπανδρος !

— Ἠγαπᾶτε τὸν σύζυγόν σας, Λουκία, καὶ αὐτὸς σᾶς ἠλάτρευεν.

— Ἠγαπώμεθα, εἶπεν αὕτη, ὡς νὰ ὡμίλει καθ' ἑαυτήν.

— Ὁ σύζυγός σας ἦν ὁ συγγενὴς, ὁ θετὸς υἱὸς τοῦ κ. Δεβιλλιὲρ.

— Μάλιστα, μάλιστα !

Αὕτη εἶχε προσηλωμένον τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ ὁμιλοῦντος αὐτὴν προσώπου, τὸ ὁποῖον ἐζήτει ν' ἀναγνωρίσῃ. Τὸ στῆθος αὐτῆς ἐκινεῖτο, οἱ ὀφθαλμοὶ της ἠκτινοβόλουν. Προδήλως μεγάλας κατέβαλε προσπαθείας, ἵνα ἀναμνησθῇ.

— Μάλιστα, Λουκία, ὑπέλαβεν ὁ κ. Λαγγὰρδ, ἀναμνήσθητε, ἀναπολήσατε εἰς τὴν μνήμην σας. Ἴδωμεν, δὲν μὲ ἀναγνωρίζετε ; Εἶναι ἀληθὲς ὅτι πολὺ ἐγήρασα, ἀλλὰ δὲν μετεβλήθην ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ μὴ δυνη-

θῆτε νὰ ἀναπολήσητε εἰς τὴν μνήμην σας τὰ χαρακτηριστικά μου, ἢ τὰ ὦτά σας νὰ μὴ ἀναγνωρίζωσι τὸν ἦχον τῆς φωνῆς μου . . . Ἐνθυμήθητε, ἐνθυμήθητε! Πολλάκις σᾶς ἔλεγον Λουκία, σύζυγέ μου, σὲ ἀγαπῶ, σὲ λατρεύω!

Ἐξέβαλε αὕτη κραυγήν.

— Λουκία, σύζυγέ μου, ὁ σύζυγός σου εἶμαι ἐγώ, εἶμαι ὁ μαρκήσιος Παῦλος Σαμαράνδ.

— Παῦλος, Παῦλος Σαμαράνδ! ἐπεφώνησε.

— Καὶ ἐκλονίσθη ὡς νὰ ἔμελλε νὰ πέσῃ.

Ἀλλ' ὁ μαρκήσιος ἐνηγκαλίσθη αὐτὴν καὶ πιέζων ἐπὶ τοῦ στήθους του κατεφίλει τὸ μέτωπόν της.

Ὁ κ. Λέγενδρος τοὺς βραχίονας ἔχων τεταμένους παρετήρει τὸν οὐρανόν.

— Παῦλε, Παῦλε! ἐψιθύρισεν ἡ Λουκία διὰ φωνῆς ἐκλειπούσης. Ἄ! ναί, εἶσαι σύ, ἀξιέραστέ μοι Παῦλε, σὲ ἀναγνωρίζω τώρα. Αἱ σκιαί, αἱ ὁποῖαι ἐκάλυπτον τὸ παρελθόν, διασκεδάζονται νῦν. Αἰσθάνονται ὅτι ἀναγεννῶμαι καὶ ζῶ ὑπὸ τὴν θερμότητα τῶν φιλημάτων σου.

— Λουκία, Λουκία μου ἀγαπητή, ἀπήντησεν ὁ μαρκήσιος, ὁ Θεὸς ἀπέδωκέ σε τέλος εἰς τὴν ἀγάπην, εἰς τὸν ἔρωτά μου. Ἄφες, ἠγαπημένη μου, ὅσον ὑπέφερας καὶ ὅσον ὑπῆρξας δυστυχής, τοσοῦτον νῦν θὰ ἔχῃς χαρὰν καὶ εὐτυχίαν.

— Περιεπτύχθησαν ὡς δύο ἐρασταί, ὡσεὶ μὴ εἶχον παρέλθει εἴκοσι καὶ πέντε ἔτη, ἀφ' ὅτου ἔπληξεν αὐτοὺς τὸ δυστύχημα.

Ὁ μαρκήσιος ἐξηκολούθησεν.

— Εἰς ἀνὴρ εἶναι ὁ αἴτιος τῶν παθημάτων σου, Λουκία, καὶ σὲ κατεδίκασεν εἰς βίον ἄθλιον, ἔπραξε χεῖρον τούτου, ἀνήρπασε τὸ τέκνον, τὸ ὁποῖον μόλις γέννησες.

— Τὸ τέκνον μου! ἀνέκραξεν.

— Μάλιστα, Λουκία, τὸ τέκνον ἡμῶν, τὸν υἱὸν ἡμῶν!

— Εἶμαι μήτηρ, εἶμαι μήτηρ!

Λυγμὸς ἐξέφυγε τοῦ στήθους της, τὰ δάκρυα ἀνέβλυσαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της ὡς ἀπὸ πηγῆς καὶ κατέκλυσαν τὰς παρειὰς αὐτῆς.

— Λουκία, ὑπέλαβεν ὁ μαρκήσιος ἀπομάττων διὰ τῶν φιλημάτων του τὰ δάκρυα αὐτῆς, ἀνεῦρον τὸν υἱὸν ἡμῶν καὶ θὰ σοὶ ἀποδώσω αὐτόν . . . Ἄ! θὰ σὲ ἀγαπῷ ὡσαύτως! Εἴμεθα δύο καὶ θὰ δυνηθῶμεν νὰ σὲ κάμωμεν νὰ λησμονήσῃς ὅ,τι ὑπέφερας, νὰ σ' ἀγαπῶμεν καὶ νὰ σὲ λατρεύωμεν.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ὡσεὶ ἡ Πρόνοια ἐξεδηλώθη, ἀναμιμνήσκουσα ὅτι ἔλαβε μέρος εἰς τὸ ἐπιτελεσθὲν ἔργον, κόραξ διῆλθεν ἄνω τῶν κορυφῶν τῶν δένδρων καὶ ἐξέβαλε τὴν πένθιμον κραυγήν του.

Κοὰκ, κοὰκ!

Ἡ Λουκία ἐρρίγησε, τὸ δὲ βλέμμα της ἀνεζήτησε τὸ πτηνόν· ἀλλ' ἦν ἤδη μακρὰν, ὅτε εἶδεν αὐτὸ διευθυνόμενον μεθ' ὅλης τῆς ταχύτητος τῶν πτερύγων του πρὸς τοὺς γηλόφους τοῦ Βουζιβάλ.

— Τὸ μέλαν πτηνόν, τὸ μέλαν πτηνόν, εἶπε.

Ἐκ νέου ριγήσασα ἀνέκραξεν.

— Ἐνθυμοῦμαι! ἐνθυμοῦμαι!

Διολισθήσασα διὰ τῶν βραχιόνων τοῦ μαρκησίου ἐγονυπέτησε καὶ ἤρξατο θρηνοῦσα καὶ ὀλολύζουσα.

Ὁ μαρκήσιος καταλαβὼν τὰς χεῖράς του ἐβοήθησεν αὐτῇ νὰ ἐγερθῇ.

— Ἡσύχασον, ἀγαπητή μοι, ἔλεγεν . . . Ἂς σκεπτώμεθα μόνον διὰ τὸ μέλλον· ἡ δυστυχία δὲν σὲ ἐφόνευσεν, ἔσο ἰσχυρὰ διὰ τὴν χαρὰν, διὰ τὴν εὐτυχίαν!

Ὁ κ. Λέγενδρος ἐπλησίασεν.

— Κύριε μαρκήσιε, εἶπε, θὰ πράξωμεν καλῶς ἂν εἰσέλθωμεν εἰς τὴν οἰκίαν.

Ὁ μαρκήσιος προσέφερε τὸν βραχίονα εἰς τὴν Λουκίαν καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν ἅπαντες, προπορευομένου τοῦ κυρίου Λεγένδρου.

Ὁ ἰατρὸς ἠνέῳξε πρὸ αὐτῶν τὰς θύρας τοῦ γραφείου του, καὶ ὑπενθύμισεν εἰς τὸν μαρκήσιον, ὅτι πρέπει νὰ τῇ ὑπενθυμίσῃ ὅλον τὸν βίον της, ὅπως ἀναζωογονήσῃ τὴν ἐξασθενήσασαν μνήμην της.

Καὶ ἀπῆλθεν.

Ὁ μαρκήσιος καταλαβὼν τὰς χεῖρας τῆς μαρκησίας ἤρξατο διηγούμενος εἰς τὴν Λουκίαν ὅ,τι ἐγνώριζε περὶ τῆς παιδικῆς αὐτῆς ἡλικίας, ἔπειτα τὸν θάνατον τοῦ πατρός της, τὴν ἄφιξίν της εἰς Βαταυίαν μετὰ τῆς φίλης αὐτῆς Ζελιμᾶς, τὸν ἔρωτά των, τοὺς γάμους των, τὴν ἀναχώρησιν αὐτῶν διὰ τὴν Γαλλίαν, τὴν ἄφιξίν των εἰς Χάβρην, ὅπου ὁ βαρόνος Δεσιμαὶζ ἀνέμενεν αὐτούς· τὴν ἀποκατάστασιν αὐτῶν ἐν τῇ ἐπαύλει τῶν Πτελεῶν ἐν Πὸρ-Μαρλὺ καὶ τέλος πῶς ἠναγκάσθη νὰ ἐγκαταλείψῃ αὐτὴν ἐπίτοκον, ὅπως ἐπιστρέψῃ εἰς Βαταυίαν καὶ κληρονομήσῃ τὸν ἀποθανόντα Φίλιππον Δεδιλλιέρ.

Τὸ πρῶτον τοῦτο μέρος τῆς διηγήσεως εἶχε πολλάκις διακοπῇ ὑπὸ τῶν ἐπιφωνήσεων τῆς Λουκίας, ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα ἀνεφαίνετο, τὸ φῶς ἐπήρχετο, καὶ διεσκέδαζε τὰ σκότη τοῦ ἐγκεφάλου· τὰ γεγονότα εἰσήρχοντο εἰς τὸ ἀνεγειρόμενον μνημονικὸν, κατελάμβανον θέσιν ἐν αὐτῷ. Ὁ μαρκήσιος μετέβη ἀμέσως εἰς τὴν ἀφήγησιν τοῦ ναυαγίου τοῦ «Ἀτρομήτου». Διηγήθη τὰς σκευωρίας τοῦ βαρόνου Δεσιμαὶζ θέλοντος νὰ σφετερισθῇ τὴν περιουσίαν τοῦ ἀδελφοῦ του, τὸ ὑποκριτικὸν καὶ ἄτιμον πρόσωπον, ὅπερ διεδραμάτισεν ἐν Πὸρ-Μαρλὺ, ὅτε ἐκείνη, ἣν ἐνόμιζε χήραν, ἀπολέσασα τὸ λογικὸν ἀνηρπάγη ἀπὸ τῆς ἐπαύλεως καὶ μετηνέχθη εἰς τὸν πύργον τοῦ Βλαινκοὺρ, ὅπου ἔζησεν ἐπὶ πενταετίαν ἐγκαθειργμένη.

Ἡ Λουκία δὲν διέκοψε πλέον. Ἡ προσοχή της ἦν οἷον ἀνηρτημένη ἐκ τῶν χειλέων τοῦ συζύγου της καὶ ἤκουε τὴν παράδοξον ταύτην διήγησιν ἔκπληκτος ῥιγοῦσα, ἀσθμαίνουσα ἄφωνος.

Τέλος εἶπεν εἰς τὴν μαρκησίαν πῶς ἦλθον καὶ παρέλαβον αὐτὴν ἐκ τοῦ πύργου νυκτὸς, ὅπως ὁδηγήσωσιν αὐτὴν μακρὰν εἰς τὸ διαμέρισμα πιθανῶς τῆς Ἰόννης, ὅπου ἐγκατελείφθη ἐπί τινος ὁδοῦ ἐν μέσῳ δάσους.

Ἡ Λουκία, ἀφοῦ ἔμεινε πρὸς στιγμὴν σύννους, ἀπήντησε.

— Μάλιστα, εἰς δάσος τι κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἐγκατελείφθην. Εἶχον τρομάξει, ἐνθυμοῦμαι καλῶς τοῦτο. Ποῖον τὸ αἴτιον τοῦ τρόμου μου; Δὲν δύναμαι νὰ εἴπω. Πρέπει νὰ ἐλειποθύμησα καὶ νὰ ἔμεινα ἐπὶ πολὺ ἀκίνητος ὡς νεκρά. Ὁπωσδήποτε κατὰ τὸν ὕπνον τοῦτον, συνήθη εἰς τοὺς ληθαργικοὺς, ὁ Θεὸς μοὶ ἀπέδωκε τὸ λογικόν. Παρετήρησα ἀμέσως ὅτι εἶχον τὴν διάνοιαν φωτεινὴν, ὅτι ἦμην κυρία ἐμαυτοῦ, ἀλλ' οὐδὲν ἐνθυμούμην. Ἐκτὸς τοῦ μνημονικοῦ, εἶχον πάσας τὰς λοιπὰς διανοητικὰς δυνάμεις καὶ ἐνόμιζον ὅτι νέος βίος ἤρχετο μόνον δι' ἐμέ.

Μετὰ βραχεῖαν σιωπὴν ὑπέλαβεν αὕτη μὲ ἀκτινοβολοῦντας ὀφθαλμούς,

(ἀκολουθεῖ).